

جمهوری اسلامی ایران
وزارت امور خارجه

گزارش نقض حقوق بشر توسط انگلیس در سال ۲۰۲۲ میلادی

اداره کل زنان و حقوق بشر

آبان ماه ۱۴۰۱

فهرست مطالب

مقدمه	۱
۱. نقض حقوق زندانیان	۲
امنیت و ایمنی زندانیان	۲
۲. تبعیض نژادی و نژادپرستی	۴
تبعیض نژادی ساختاری	۵
نژادپرستی در محیط کسب و کار	۶
نژادپرستی در نظام بهداشت و درمان	۸
نژاد پرستی در برابر مهاجران	۹
نژادپرستی و رفتارهای تبعیض آمیز پلیس	۱۰
۳. نقض حقوق مسلمانان	۱۱
اسلام‌هراسی	۱۲
نژادپرستی و تبعیض علیه مسلمانان	۱۲
اسلام‌هراسی در مدارس و دانشگاه‌ها	۱۴
اسلام‌هراسی در سیاست و رسانه‌های انگلیس	۱۵
۴. نقض حق آزادی تجمعات مسالمت‌آمیز	۱۵
۵. نقض حقوق زنان و دختران	۱۹
تجاوز و حملات جنسی	۱۹
آزار و اذیت خانگی	۲۰
کمبود حمایت حقوقی و قضائی	۲۱
نقش ناکافی پلیس	۲۲
اپیدمی خشونت علیه زنان و دختران	۲۳

- آزار و اذیت زنان و تبعیض علیه آن‌ها در نیروهای مسلح ۲۴
- سوء استفاده و آزار جنسی در دانشگاه ها ۲۵
- کاهش امنیت روانی زنان ۲۵
۶. نقض حقوق کودکان ۲۶
- سوء استفاده جنسی از کودکان ۲۷
- کودک مجرم ۲۸
- فقر در کودکان ۲۹
- نقض حقوق کودکان در ورای مرزها ۳۰
۷. نقض حقوق مهاجران و پناهندگان ۳۱
- افزایش محدودیت‌ها با قوانین جدید ۳۱
- خطر استثمار و قاچاق پناهجویان ۳۳
- عدم حمایت از زنان مهاجر قربانی خشونت ۳۳
- نقض حقوق مهاجران و پناهندگان در دوره کرونا ۳۵
- شرایط ناعادلانه پناهجویان در بازداشتگاه‌ها ۳۵
- سایر اقلیت‌های مهاجر ۳۵
۸. فروش تسلیحات و تهدید حقوق بشر ۳۶
۹. تروریسم و پشتیبانی دولتی از تروریسم ۳۷
- تروریسم تروریسم و آشوب در سایر کشورها از طریق تغذیه رسانه‌ای ۳۹
- سخن پایانی ۴۰

باسمه تعالی

مقدمه

امروزه انحراف مباحث حقوق بشری از حوزه انسانی و تبدیل آن به ابزار قدرت و اعمال فشار در عرصه مناسبات میان دولت‌ها، یکی از جدی‌ترین تهدیداتی است که حقوق بشر با آن مواجه است و ممکن است این پدیده انسانی را از مسیر طبیعی و نهادینه شده معمول خود خارج کند. این انحراف به سادگی می‌تواند حقوق بشر را تبدیل به ابزاری برای اعمال زور، چانه زنی در تعامل با سایر کشورها نماید.

سابقه کشورهای غربی از جمله انگلیس که خود را داعیه دار دفاع از مبانی و اصول حقوق بشر در جهان معرفی می‌کنند و همواره از آن به عنوان دستاویز و ابزار فشار جهت مداخله و اظهار نظر در مورد وضعیت سایر کشورها استفاده می‌کنند، بیانگر خوانش ناصواب این کشورها از حقوق بشر است. با توجه به این واقعیات است که مقام معظم رهبری همواره بر افشای نقضهای حقوق بشری کشورهایی که در پوشش دفاع از حقوق بشر ظاهر شده و موجبات مداخله در امور داخلی کشورها را فراهم می‌کند، تاکید دارند. در این میان شواهد و قرائن نیز حکایتگر روند رو به تزاید نقش آفرینی مستقیم و غیرمستقیم مقامات و مسئولان بریتانیا در نقض فاحش و مکرر حقوق بشر در داخل و ورای مرزها است.

در گزارش پیش‌روی، تلاش شده است تا با استناد به آخرین گزارشات رسمی متعدد سازمان‌ها و نهادهای حقوق بشری وابسته به سازمان ملل و نیز منابع معتبر و در دسترس بین‌المللی، بخشی از این موارد نقض، به ویژه در حوزه‌هایی همچون زنان، مهاجران و نیز نژادپرستی نهادینه شده در نظام پادشاهی انگلیس در سال ۲۰۲۲ میلادی (دوره یکساله منتهی به سپتامبر ۲۰۲۲) مورد بررسی و تدقیق قرار گیرد. بدیهی است آنچه در این گزارش آمده است شامل تمامی موضوعات و موارد نقض حقوق بشر توسط دولت انگلیس نبوده و تنها سعی شده است تا متقن‌ترین و پررنگ‌ترین موارد ذکر شود.

۱. نقض حقوق زندانیان

واقعیات پیرامون وضعیت زندان‌ها و زندانیان و نقض حقوق آنها در انگلیس همواره مورد انتقاد گروه‌ها و سازمانهای حقوق بشری بوده است. براساس گزارش دو سالانه بروملی بریفینگ^۱ در خصوص زندانهای انگلستان، جمعیت زندانیان در بریتانیا در ۳۰ سال گذشته ۷۰ درصد افزایش یافته است و پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۲۶ به میزان ۱۸۰۰۰ نفر دیگر افزایش یابد.^۲ در این میان به ازای هر ۱۰۰ هزار نفر در اسکاتلند ۱۳۷ نفر و در انگلیس و ولز ۱۳۲ نفر زندانی هستند که این میزان بالاترین نرخ زندان در غرب اروپا محسوب می‌شود.

در سال ۲۰۲۱ در انگلستان و ولز باوجود شرایط همه‌گیری کرونا، بیش از ۴۲ هزار نفر برای جرایم کوچک زندانی شدند که ۶۱ درصد از احکام صادره مربوط به جرائم غیرخشن بوده است. با وجود آنکه میانگین حبس در بریتانیا در حال حاضر بسیار بیشتر از ۲۵ سال پیش است، اما یک تحقیق نشان داده است که بیش از نیمی از افراد جامعه آماری معتقدند که احکام صادره، احکام کافی و بلندمدتی برای چنین جرائمی نیستند. این گزارش می‌افزاید، در حال حاضر طبق قانون هرکسی که از حداقل دو روز را در بازداشت سپری کرده باشد، باید حداقل ۱۲ ماه تحت نظارت باشد. در نتیجه تعداد افرادی که دوباره به زندان فراخوانده شده‌اند به ویژه در میان زنان - افزایش قابل ملاحظه‌ای داشته است. براساس یافته‌های این گزارش، از اواسط مارس ۲۰۲۰ تا فوریه ۲۰۲۱، تقریباً همه افراد زندانی در انگلیس، هر روز حداقل ۲۳ ساعت را در سلولی به ابعاد حدودی ۳ متر در ۲ متر زندانی بوده‌اند. در این میان دو سوم زندانیان در شرایطی مانند سلول انفرادی بوده‌اند.^۳

امنیت و ایمنی زندانیان

ایمنی در زندان‌های انگلستان طی نه سال گذشته به شدت وخیم‌تر شده است. نرخ مرگ و میر در زندان پس از یک کاهش کوتاه، همچنان در حال افزایش است که در این میان سال گذشته با توجه به شرایط همه‌گیری کرونا، بیشترین رکورد را به خود اختصاص داد. در ۱۲ ماه منتهی به ماه مارس ۲۰۲۲، تعداد ۵۳۷۵۴ مورد خودزنی در زندان‌های انگلیس رخ داده که ۴ درصد نسبت به سال قبل افزایش داشته است. این میزان شامل ۳ درصد افزایش در میان مردان و ۷ درصد در میان زنان است. در این بازه زمانی تعداد ۲۰۰۷۷ مورد حمله در میان زندانیان

¹ Bromley Briefings Summer 2022

² <https://prisonreformtrust.org.uk/wp-content/uploads/2022/07/Prison-the-facts-2022.pdf>

³ Ibid

رخداده که ۱۳ درصد افزایش داشته است. همچنین تعداد ۷۵۹۹ حمله به کارکنان زندان صورت گرفته که ۸ درصد نسبت به سال قبل افزایش داشته است.^۴

اما یکی از مهمترین انتقادات در خصوص وضعیت زندان‌های انگلستان به «مراکز نظارت و کنترل از نزدیک»^۵ مربوط است. این مراکز مسئولیت نگهداری از زندانیان خطرناک در واحدهای کوچک با امنیت بالا را بر عهده دارد و متوسط دوره بازداشت در این زندان ۴۰ ماه است. موج شدید انتقادات علیه این مراکز سبب شد تا نیل ملزر، گزارشگر ویژه سابق سازمان ملل در امور شکنجه، در ماه می سال ۲۰۲۱ در گزارش خود، با ابزار نگرانی از قرنطینه طولانی و گاه نامحدود زندانیان در مراکز گفته شده، استفاده از این مراکز را نوعی «ایزوله سازی زندانیان» توصیف نماید. وی با استناد به مواردی از قبیل عدم شفافیت روند تصمیم‌گیری در خصوص زندانیان ایزوله شده، نامحدود بودن دوره تفکیک از سایر زندانیان، نامشخص بودن موعد بازگشت مجدد به میان زندانیان عمومی و شبیه بودن شرایط بازداشت افراد نگهداری شده در واحدهای مزبور به شرایط سلول انفرادی این روند را نوعی اعمال شکنجه ارزیابی کرد.^۶

طبق این گزارش، زندانها سالانه مبلغ ۱۰۰ هزار پوند به ازای هر زندانی که در این مراکز نگهداری می‌شوند، دریافت می‌کنند که به طور قابل توجهی بیشتر از سرانه هر زندانی در بخش عمومی است و به گفته گزارشگر سابق امور شکنجه «این نگرانی را ایجاد می‌کند که انگیزه مالی نادرستی برای اعزام زندانیان به این مراکز و نگهداری آنها در آنجا بوجود آورد». شمار زیادی از سازمان‌های حقوق بشری نیز در گزارشات متعدد خود عملکرد این مراکز را بی‌رحمانه، تحقیرآمیز و غیرانسانی توصیف کرده‌اند.

در آخرین گزارش مربوط به بازدید نمایندگان کمیته پیشگیری از شکنجه شورای اروپا از زندان دونکستر انگلیس هم، تراکم زندان‌های مذکور بسیار فجیع و بیش از ظرفیت اعلام شد. کمیته مذکور همچنین در گزارش خود وضعیت زندانهای لیورپول، ورموود اسکاربز و دونکستر^۷ را بسیار نامناسب و مملو از خشونت و نقض حقوق انسانی ارزیابی کرد. این نمایندگان در بازدید از زندان‌های بزرگسالان و نوجوانان نیز سطح خشونت را بالا ارزیابی کرده و اعلام کرده اند که هیچ یک از مراکزی که بازدید کردند امن تلقی نمی‌شوند.^۸

⁴https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1094596/safety-in-custody-q1-2022.pdf

⁵CSC: Close Supervision Centers

⁶<https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27076&LangID=E>

⁷ Doncaster, Liverpool and Wormwood Scrubs

⁸<https://rm.coe.int/16809e4404>

کمیته فرعی پیشگیری از شکنجه و سایر موارد ظالمانه، رفتار یا مجازات غیرانسانی یا تحقیرآمیز^۹ در گزارش آخرین بازدید خود از انگلیس در سال ۲۰۱۹ با نگرانی به نرخ بالای اختلالات روانی مزمن و حاد در میان جمعیت زندانیان اشاره کرد. این کمیته همچنین نسبت به شیوع بالای خودآزاری و مرگ‌های ناشی از آن در زندان‌های انگلیس، از جمله در میان مجرمان نوجوان ابراز نگرانی کرد.^{۱۰} کمیته در بخش دیگری از گزارش خود عنوان کرد که پرسنل زندان برای برخورد با زندانیان دارای مشکلات روانی به اندازه کافی آموزش ندیده‌اند. تأخیر در انتقال افراد، از جمله مجرمان جوان، از زندان‌ها به بیمارستان‌های روانی، گاهی چندین ماه طول می‌کشد. این تأخیرها به نوبه خود مشکلات سلامت روانی این زندانیان را تشدید کرد و خطر بدرفتاری را افزایش داد. کمیته فرعی همچنین با نگرانی اشاره کرد که دسترسی به حمام، تماس تلفنی و سایر حقوق فقط به درخواست زندانیان و نه به عنوان یک حق در اختیار آنها قرار می‌گرفته است.^{۱۱}

۲. تبعیض نژادی و نژادپرستی

تبعیض و بی‌عدالتی در جهان که به نوبه خود میراث استعمار و سیاست‌های مداخله‌جویانه کشورهای غربی از جمله انگلیس بوده و بیشتر در قالب جنگ‌های داخلی و بین‌المللی بر ملت‌های ضعیف‌تر تحمیل شده است، همواره از مهمترین موضوعات نگران‌کننده حقوق بشری در خصوص انگلیس بوده است. تبعیض نژادی که مبنای برتری میان افراد و گروه‌های مختلف را رنگ، پوست، نژاد و مذهب می‌داند، در طول ادوار مختلف تاریخی مشکلات و آسیب‌های جدی به جوامع بشری از جمله اقلیت‌های ساکن در انگلیس وارد ساخته است.

طبق گزارش‌ها، جرائم تبعیض‌آمیز و نژادپرستانه در انگلیس به ویژه پس از خروج این کشور از اتحادیه اروپا، به شدت افزایش یافته است. براساس آخرین نظرسنجی‌ها در انگلیس، پس از همه‌پرسی برگزیت ۷۱ درصد از جامعه اقلیت‌ها و مهاجران، تبعیض را تجربه کرده‌اند؛ این رقم تا پیش از همه‌پرسی ۵۸ درصد بوده است.^{۱۲} در این بین، نهادهای حقوق بشری هم نگرانی عمیق خود را در خصوص شعارهای تفرقه‌آمیز، ضد‌مهاجرتی و بیگانه‌هراسی در هفته‌های پیش از برگزاری همه‌پرسی سیاسی، ابراز کردند.

⁹The Subcommittee on Prevention of Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (SPT)

¹⁰<https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G21/121/42/PDF/G2112142.pdf?OpenElement>

¹¹ Ibid

¹²<https://www.theguardian.com/world/2019/may/20/racism-on-the-rise-since-brexit-vote-nationwide-studyreveals>

تبعیض نژادی ساختاری

در گزارش‌های زیادی از جمله، گزارش بازدید سال ۲۰۱۲ گروه کاری سازمان ملل متحد از انگلیس در مورد شهروندان آفریقایی تبار، مشاهدات نهایی کمیته ۲۰۱۶ در مورد منع تبعیض نژادی^{۱۳} و گزارش بازدید سال ۲۰۱۸ گزارشگر ویژه سازمان ملل متحد در مورد اشکال معاصر نژادپرستی، تبعیض نژادی و بیگانه‌هراسی از انگلیس، بدون استثنا به تأثیر مخرب نژادپرستی نهادینه و نابرابری‌های ریشه‌دار در حوزه‌هایی مانند بهداشت، آموزش، اشتغال، مسکن، شیوه‌های جستجو و سیستم عدالت کیفری در انگلستان صحنه گذاشته شده است.

در جدیدترین این گزارش‌ها در آوریل ۲۰۲۱^{۱۴}، جمعی از کارشناسان مستقل سازمان ملل متحد، با صدور بیانیه‌ای، ابعاد جدیدی از تبعیض نژادی ساختاری در انگلیس را فاش ساختند. این کارشناسان با رد و محکومیت گزارش جدید تهیه شده توسط مراجع حکومتی انگلیس در خصوص وضعیت تبعیض نژادی در این کشور، تصریح کردند این گزارش به هیچ‌وجه واقعیات را منعکس نکرده و وضع واقعی بسیار وخیم‌تر از توصیفات ذکر شده توسط مقامات انگلیسی است.

کارشناسان سازمان ملل در بیانیه خود با اعلام اینکه «گزارش دولت انگلیس در مورد نژادپرستی و نابرابری‌های قومی، حقایق تاریخی را تحریف و جعل کرده است»، تأکید کردند که این موضوع «می‌تواند به نژادپرستی و تبعیض نژادی دامن بزند». کارشناسان سازمان ملل ضمن اظهار شگفتی از آنچه در گزارش مقامات انگلیس در خصوص تبعیض نژادی آمده است تأکید کردند: «انگلیس ادعا می‌کند که هیچ‌گونه نژادپرستی نهادینه‌ای در این کشور وجود ندارد و هیچ مدرکی برای این ادعا ارائه نمی‌کند، اما در عوض آشکارا سیاست‌های هویتی را مقصر می‌داند و تحلیل‌های پیچیده نژاد و قومیت را با استفاده از تحقیقات کمی و کیفی کوچک می‌شمارد».^{۱۵} این بیانیه در ادامه می‌افزاید: «واقعیت این است که آفریقایی تبارها (سیاهپوستان) همچنان به لحاظ اقتصادی، اجتماعی و بهداشتیاز بهره‌مندی ضعیفی برخوردارند. کمیته رفع تبعیض نژادی^{۱۶} در لابلای سایر موارد به این موارد نیز اشاره داشته است که نرخ بالاتری از بیکاری در میان افراد آفریقایی تبار و آسیایی تبار وجود دارد؛ در تفکیک شغلی،

¹³ CERD

¹⁴ <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2021/04/un-experts-condemn-uk-commission-race-and-ethnic-disparities-report>

¹⁵ <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2021/04/un-experts-condemn-uk-commission-race-and-ethnic-disparities-report>

¹⁶ COBs, 2016

تمرکز در شغل‌های ناامن و کم دستمزد بر افراد متعلق به اقلیت‌های قومی است؛ و کارفرمایان به شیوه‌های تبعیض‌آمیزی استخدام می‌کنند.^{۱۷}

کارشناسان سازمان ملل در این بیانیه انتقادی با استدلال بر اینکه «شواهد قانع‌کننده‌ای وجود دارد که ریشه‌های نابرابری‌های نژادی در نژادپرستی نهادینه^{۱۸} و تبعیض ساختاری^{۱۹} نهفته است» تاکید کردند: «بسیاری از نابرابری‌های نژادی در بریتانیا به وضوح انعکاس دهنده اشکالات خاصی از قدرت و تصمیم‌گیری توسط کارفرمایان، معلمان و دیگران است که فرصت‌ها و مزایای موجود را برای افراد آفریقایی تبار دیکته می‌کنند. نژادپرستی نهادینه، نامرئی بودن ساختاری و نابرابری‌های طولانی مدت به طور نامتناسبی بر افراد آفریقایی تبار ساکن بریتانیا تأثیر گذاشته است».^{۲۰}

در بخش دیگری از این بیانیه انتقادی با اشاره به موضوع برده‌داری و تاریخ آن، گزارش این مرجع حکومتی انگلیس را «تلاشی عمدی برای ارائه نادرست تاریخ» توصیف می‌کند که به دنبال «بی ارزش کردن موضوع مرگ میلیون‌ها آفریقایی که به‌طور خشونت‌بار ریشه‌کن شده و به قاره آمریکا انتقال داده شدند» بوده و «این واقعیت را که برای بیش از ۴۰۰ سال، بردگان و فرزندان آن‌ها را به‌عنوان دارایی و املاک طبقه‌بندی می‌کردند» بی‌اهمیت ساخته است. این بیانیه تاکید می‌کند که علیرغم این شواهد، گزارش مقامات انگلیس به این موضوع که میراث برده‌داری، همچنان موجب شکل‌دهی طبقه‌بندی اجتماعی و نابرابری ثروت در بریتانیا می‌شود اذعان نمی‌کند.^{۲۱} گزارشگران از دولت انگلیس خواستند تا به جای نشر گزارشات تبلیغاتی غیرواقعی در مورد مشکلات حقوق بشری موجود در کشورش، اقدامات موثری برای شناسایی چالش‌ها و رفع آنها انجام دهد.

نژادپرستی در محیط کسب و کار

براساس یکی از بزرگترین نظرسنجی‌های انجام شده توسط کنگره اتحادیه کارگران^{۲۲} در میان ۳,۹ میلیون کارگر اقلیت قومی در انگلیس در پنج سال گذشته، از هر چهار کارگر با پیشینه‌های قومیتی سیاه‌پوست و سایر اقلیت‌ها، بیش از یک نفر با شوخی‌های نژادپرستانه در محل کار خود مواجه بوده‌اند. ۳۵ درصد از این جامعه آماری می‌گویند

¹⁷ <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2021/04/un-experts-condemn-uk-commission-race-and-ethnic-disparities-report>

¹⁸ Institutional Racism

¹⁹ Structural Discrimination

²⁰ <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2021/04/un-experts-condemn-uk-commission-race-and-ethnic-disparities-report>

²¹ Ibid

²² TUC (Trades Union Congress)

که این موضوع سبب شده است که در محل کار احساس اعتماد به نفس کمتری داشته باشند. بر اساس این مطالعه، بیش از ۱۲۰ هزار کارگر با پیشینه‌های قومی اقلیت، شغل خود را به دلیل نژادپرستی ترک کرده‌اند.^{۲۳} این آمار در حالی است که به گفته فرانسیس اوگریدی، دبیرکل کنگره اتحادیه کارگران، بسیاری از کارگران گفته‌اند که قلدری نژادپرستانه، آزار و اذیت و حتی موارد بدتری از آن را تجربه کرده‌اند، اما اکثریت قریب به اتفاق این موضوع را به کارفرمای خود گزارش نکرده‌اند.

بعضی دیگر گفتند که «نژادپرستی نهادینه پنهان» بر زندگی کاری روزانه آنها تاثیر گذاشته است؛ که شامل عدم بهره‌مندی از مواردی همچون فرصت‌های آموزشی و ترفیع گرفته تا دریافت شیفت‌ها و تعطیلاتی که متقاضی کمتری داشته را شامل می‌شود.^{۲۴} فرانسیس اوگریدی می‌افزاید: «این شرم‌آور است که در سال ۲۰۲۲ همچنان نژادپرستی است که تعیین می‌کند چه کسی استخدام شود، آموزش ببیند، ارتقاء یا تنزل یابد و چه کسی اخراج شود».^{۲۵} پاتریک روچ، دبیرکل اتحادیه معلمان و رییس کارگروه ضدنژادپرستی کنگره اتحادیه کارگران^{۲۶} معتقد است «با وجود ۵۰ سال قانون برای غیرقانونی کردن تبعیض نژادی در محل کار، به نظر می‌رسد که وضعیت کارگران سیاه‌پوست امروز از بد به بدتر شدن پیش رفته است».^{۲۷}

در پژوهش دیگری که از طریق نظرسنجی‌های روابط استخدامی در محل کار در انگلیس انجام شد، تجزیه و تحلیل اطلاعات مربوط به کارمندان بین سالهای ۱۹۹۸ تا ۲۰۱۱ نشان داد که حدود یک سوم از مشاغل در انگلستان هیچ همکاری از یک گروه قومی یا نژادی غیر سفیدپوست نداشته‌اند. با این وجود حتی زمانی که کارمندان اقلیت‌های قومی حضور داشته‌اند، اغلب سهم نسبتاً بالایی از کارگران دون پایه را به خود اختصاص می‌دادند.^{۲۸} این گزارش در تکمیل این ادعا توضیح داد که کارمندان از پیشینه‌های اقلیت‌های قومی غیر سفیدپوست به طور متوسط حدود ۱۱ درصد کمتر از همکاران سفیدپوست درآمد داشتند. این شکاف پیرامون حقوق و دستمزد حاکی از این است که با کارمندان غیر سفید پوست ناعادلانه رفتار می‌شود.^{۲۹}

²³<https://www.theguardian.com/world/2022/sep/01/more-than-120000-workers-quit-jobs-because-of-racism-uk-study-suggests>

²⁴<https://www.tuc.org.uk/news/2-5-bme-workers-experience-racism-work-new-tuc-report>

²⁵ Ibid; Frances O'Grady, TUC General Secretary

²⁶ Patrick Roach, NASUWT General Secretary and chair of the TUC's anti-racism taskforce

²⁷ Ibid

²⁸<https://theconversation.com/ethnic-minority-workers-earn-much-less-than-white-counterparts-within-the-same-firm-new-findings-188024>

²⁹ Ibid

در انگلیس، بسیاری از افراد از پیشینه اقلیت قومی هنوز در مقایسه با هم‌تایان بریتانیایی سفید پوست خود، هنگام تلاش برای ورود به کار و پیشرفت در محل کار، با تبعیض و ضرر مواجه هستند. این کارگران نسبت به هم‌تایان سفیدپوستی که دستمزدها و سایر پاداش‌های مشابه دریافت می‌کنند، از دستمزد خود رضایت کمتری داشتند.^{۳۰} یک بررسی مقایسه‌ای در سال ۲۰۱۷ هم نشان داد که نرخ اشتغال برای گروه‌های قومی سیاه‌پوست ۶۲٫۸ درصد است؛ در حالی که نرخ اشتغال برای کارگران سفیدپوست ۷۵٫۶ درصد است. این شکاف برای برخی از گروه‌های قومی حتی بدتر است. به عنوان مثال، نرخ اشتغال برای کسانی که دارای پیشینه پاکستانی یا بنگلادشی هستند ۵۴٫۹ درصد است. به طور کلی، حدود ۱ نفر از هر ۸ نفر در سن کار از یک پیشینه اقلیت قومی هستند، با این حال این افراد تنها ۱۰٪ از نیروی کار را تشکیل می‌دهند و تنها ۶٪ از پست‌های مدیریت ارشد را در اختیار دارند.^{۳۱}

نژادپرستی در نظام بهداشت و درمان

در نظام بهداشتی و درمانی انگلیس نیز آمار بهتری در زمینه تعصبات و تبعیض‌های نژادی وجود ندارد. سازمان ملی حقوق مدنی برابری سیاهان^{۳۲} که در اوایل سال ۲۰۲۲ برای مقابله با نژادپرستی سیستماتیک در انگلیس راه اندازی شد، در یک نظر سنجی نشان داده است که اکثر سیاه‌پوستان ساکن این کشور از جانب متخصصان بهداشتی و درمانی به دلیل قومیت‌شان مورد پیش‌داوری و تبعیض قرار گرفته‌اند. براساس نتایج این نظرسنجی که در میان ۲۰۵۱ شهروند سیاه‌پوست یادآورگه (که بیش از نیمی از آنان را رده سنی از ۱۸ تا ۳۴ سال تشکیل می‌دهد) انجام شده است، ۶۵ درصد از سیاه‌پوستان گفتند که از جانب پزشکان و سایر کارکنان بخش‌های مراقبت‌های بهداشتی مورد پیش‌داوری نژادی واقع شده‌اند. این میزان در میان سیاه‌پوستان ۱۸ تا ۳۴ ساله به ۷۵ درصد می‌رسد.^{۳۳}

نشریه گاردین در گزارش تحلیلی خود در ماه آگوست ۲۰۲۲ به این موضوع پرداخته و نوشت: بررسی ۱۲۶ هزار پرونده پزشکی در طول دهه گذشته نشان می‌دهد، رنگین‌پوستان در انگلیس بیشتر از سفیدپوستان باید برای نتایج تشخیص بیماری سرطان صبر کنند. این نشریه انگلیسی افزود: تحقیقات صورت گرفته از داده‌های

³⁰Ibid

³¹ <https://www.cipd.co.uk/news-views/viewpoint/race-inclusion-workplace#gref>

³²Black Equity Organization

³³<https://www.bmj.com/content/378/bmj.o2337>

زمان انتظار «سرویس سلامت ملی»^{۳۴} انگلیس نشان می‌دهد که تشخیص بیماری سرطان در میان سیاه‌پوستان و آسیایی‌ها (زردپوستان)، در برخی موارد تا ۶ هفته بیش از سفید پوستان زمان می‌برد.^{۳۵} دانشگاه اکستر^{۳۶} با همکاری نشریه گاردین در این پژوهش دریافتند که از هر ۷ پرونده مرتبط با بیماری سرطان در اقلیت‌های نژادی انگلیس، ۶ مورد از آن‌ها بیش از سفیدپوستان برای تشخیص ابتلا انتظار کشیده‌اند. بر اساس نتایج این بررسی، میانگین زمان انتظار برای سفید پوستان از لحظه مراجعه به پزشک عمومی با علائم بیماری تا تشخیص آن ۵۵ روز است در صورتی که این زمان برای زردپوستان ۶۰ روز و سیاه‌پوستان ۶۱ روز است. بررسی‌ها نشان داد این زمان انتظار در برخی از انواع سرطان مانند سرطان مری یا معده در سفیدپوستان ۵۳ روز اما برای زردپوستان ۱۰۰ روز است که این به معنای اختلاف زمانی بیش از ۶ هفته است. در تشخیص «میلوما»، نوعی از سرطان خون (سومین نوع رایج سرطان خون)، سفیدهای انگلیس ۹۳ روز و سیاه‌پوستان این کشور ۱۲۷ روز (بیش از یک ماه بیشتر) منتظر می‌مانند. این گزارش می‌افزاید: تشخیص دیر هنگام سرطان به معنی محدودیت در انتخاب نوع درمان و در نتیجه اثرگذاری کمتر بر بیماری خواهد بود که در این شرایط احتمال نجات بیمار را به مراتب کاهش می‌یابد.^{۳۷} دولت انگلیس و سرویس سلامت ملی این کشور بارها وعده داده‌اند که با این تبعیض نژادی در ارائه خدمات درمانی مقابله خواهند کرد.

نژاد پرستی در برابر مهاجران

کمیته فرعی پیشگیری از شکنجه وسایر موارد ظالمانه، رفتار یا مجازات غیرانسانی یا تحقیرآمیز^{۳۸} در گزارش خود از آخرین بازدیدش از در سپتامبر سال ۲۰۱۹ از انگلیس با اشاره به مواردی نظیر نگهداری برخی مهاجران در محیطی شبیه زندان و عدم اطلاع رسانی به افراد نگهداری شده در آن به مدت بیش از ۱۲ ماه، نسبت به موضوع بازداشت نامحدود مهاجران ابراز نگرانی کرد. این کمیته تاکید کرد فقدان محدودیت زمانی ممکن است عملاً منجر به بازداشت نامحدود شده و بر سلامت روانی مهاجران محروم از آزادی تأثیر بگذارد و خطر شکنجه و

³⁴National Health Service (NHS)

³⁵<https://www.theguardian.com/society/2022/aug/28/black-asian-people-wait-longer-cancer-diagnosis-england-than-white-people>

³⁶Exeter University

³⁷<https://www.theguardian.com/society/2022/aug/28/black-asian-people-wait-longer-cancer-diagnosis-england-than-white-people>

³⁸The Subcommittee on Prevention of Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (SPT)

بدرفتاری را افزایش دهد.^{۳۹} این کمیته همچنین اعلام کرد احتمال بازداشت افراد سیاه‌پوست، آسیایی و سایر گروه‌های قومیتی، چهار برابر بیشتر از افراد گروه‌های قومی سفیدپوست بود. در این میان افراد سیاه‌پوست کارائیب نرخ بالایی از بازداشت را تجربه کردند.^{۴۰}

از دیگر نمونه‌های رفتارهای ناصواب و نژادپرستانه در انگلیس می‌توان به ورزش اشاره کرد؛ زمانی که سه بازیکن رنگین‌پوست تیم ملی انگلیس در بازی فینال جام ملت‌های اروپا نتوانستند ضربات پنالتی را وارد دروازه ایتالیا کنند، نژادپرستان انگلیسی، خشمگین از باخت تیم محبوبشان در ورزشگاه ویمبلی لندن، شعارهایی نژادپرستانه علیه مارکوس رشفورد، جیدون سانچو و بوکایو ساکا، بازیکنان رنگین‌پوست این تیم در فضای مجازی منتشر کردند. حتی اکانتهای این سه بازیکن در اینستاگرام و توییتر نیز با انبوهی از تصاویر نژادپرستانه و نظرات کتبی همراه با فحاشی هولناک مورد حمله قرار گرفت.

نژادپرستی و رفتارهای تبعیض‌آمیز پلیس

شواهد و قرائن همواره موید رفتارهای تبعیض‌آمیز پلیس انگلیس علیه اقلیت‌های نژادی، قومی و مذهبی بوده است. طبق داده‌های ارائه شده توسط پلیس انگلیس، مرگ آفریقایی‌تبارها بر اثر جراحات مربوط به درگیری‌های درون زندان‌ها یا در حین برخورد پلیس با اعتراضات خیابانی، دو برابر بیشتر از سایر شهروندان است. این موضوع بیانگر نژادپرستی نهادینه شده در نیروی پلیس و همچنین نظام درمانی این کشور است.

پژوهشی که روزنامه گاردین در آگوست ۲۰۲۲ در انگلستان و ولز انجام داده است، نشان می‌دهد که احتمال جریمه شدن اقلیت‌های قومی، تقریباً دو برابر بیشتر از سفیدپوستان است. مصاحبه با افسران پلیسی که در خیابان‌ها به اعمال مقررات پرداخته و با پژوهشگران دانشگاه لیورپول صحبت کرده‌اند نیز درستی این آمار را تأیید می‌کند.^{۴۱} نتایج همچنین حاکی از آن است که نژادپرستی نهادینه بر عملکرد کسانی که در دوران همه‌گیری کرونا قدرت اجرائی داشته‌اند، تأثیر گذار بوده است. به عنوان نمونه، افسران پلیس از قدرت خود برای جریمه کردن بی‌چون و چرای افرادی که قرنطینه را رعایت نکرده بودند، بهره گرفتند؛ چرا که به گفته برخی از آن‌ها، برخی از نژادها قوانین را رعایت نمی‌کنند. این درحالی است که به گفته یکی از نویسندگان این پژوهش، «هیچ شواهدی وجود ندارد که نشان دهد گروه‌های اقلیت قومی بیشتر از سایر گروه‌ها قوانین را زیر پا می‌گذارند و این تبعیض ناخواسته در فرآیندهای سازمان وجود داشته است».^{۴۲}

³⁹<https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G21/121/42/PDF/G2112142.pdf?OpenElement>

⁴⁰Ibid

⁴¹<https://www.theguardian.com/uk-news/2022/aug/05/police-racial-bias-played-role-uk-covid-fines-regime-report>

⁴²Ibid

در زمینه استفاده از زور و خشونت نیز پلیس انگلیس با میان سفیدپوستان و سایر رنگین‌پوستان تمایز و تبعیض قائل می‌شود. بر اساس گزارش‌ها، پلیس لندن بیشترین استفاده از زور و شوکرهای الکتریکی را علیه سیاه‌پوستان انجام داده است. یک آمار مربوط به سال ۲۰۲۰ نشان می‌دهد که استفاده از اسلحه‌های الکتریکی علیه افراد سیاه‌پوست ۸ برابر بیشتر از افراد سفیدپوست در سال ۲۰۱۹-۲۰۱۸ بوده است.^{۴۳} علاوه بر این طبق آمار و ارقام بزرگسالان اقلیت‌های قومی بیشتر از بزرگسالان سفید پوست قربانی جرائم نژادپرستی هستند.^{۴۴}

روزنامه گاردین در گزارشی دیگر در آگوست ۲۰۲۲ به تحقیقاتی اشاره کرده است که نشان می‌دهد تعصب و نژادپرستی در پلیس انگلیس موجب شده است تا اقلیت‌های قومی بیشتر از هم‌تایان سفیدپوست خود برای نقض پروتکل‌های بهداشتی رعایت کرونا جریمه دریافت کنند.^{۴۵} این مطالعه مبتنی بر مصاحبه با افسرانی بوده است که در خیابانها بر پروتکل‌های بهداشتی مربوط به همه‌گیری کرونا نظارت داشته‌اند. در سطح ملی، ارقام مربوط به انگلستان و ولز نشان می‌دهد که احتمال جریمه شدن اقلیت‌های قومی تقریباً دو برابر بیشتر از سفیدپوستان است. یکی از پژوهشگران این مطالعه می‌گوید یافته‌ها نشان می‌دهد که نژادپرستی نظام‌مند احتمالاً بر برخورد با ناقضین پروتکل‌های بهداشتی در برخی موارد تاثیر گذاشته است. گزارش همچنین می‌گوید برخی از افسران به محققان گفته‌اند که اقلیت‌های قومی بیشتر در معرض دید و توقف پلیس هستند؛ چرا که در مناطق «فقیر» یا «مشکل آفرین» زندگی می‌کنند و حضور پلیس در این مناطق بیشتر است.^{۴۶}

۳. نقض حقوق مسلمانان

دولت انگلیس بعد از تحولات ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، سعی در اتخاذ اقدامات نظارتی و کنترلی شدیدی بویژه علیه مسلمانان کرد که از جمله آنها، تصویب و اجرای قانون «ضد تروریسم» بود. این قانون در حقیقت دستاویزی برای دولت انگلیس جهت اعمال فشار بیشتر بر جامعه مسلمان این کشور شد که در موارد متعددی منجر به نقض حقوق آنان گشت.

⁴³<https://www.amnesty.org/eh/location/europe-and-central-asia/united-kingdom/report-united-kingdom/>

⁴⁴<https://www.gov.uk/government/statistics/hate-crime-england-and-wales-2019-to-2020/hate-crime-england-and-wales-2019-to-2020>

⁴⁵ <https://www.theguardian.com/uk-news/2022/aug/05/police-racial-bias-played-role-uk-covid-fines-regime-report>

⁴⁶ Ibid

اسلام‌هراسی

اسلام‌هراسی (ترس از اسلام) مفهومی است که به ترس و پیش‌داوری و تبعیض علیه اسلام و مسلمانان اشاره دارد. اگرچه سابقه این اصطلاح به دهه ۱۹۸۰ باز می‌گردد، اما پس از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ استفاده بیشتری از این اصطلاح شد. ایجاد تمایز میان شهروندان مسلمان و غیرمسلمان در کشورهای اروپایی، مانند انگلستان در سالهای اخیر به گسترش اسلام‌هراسی و اسلام‌ستیزی منجر شده است.

اقدامات نابرابر اجتماعی، جرائم، داده‌ها و گزارشات مربوط به سوگیری رسانه‌ها بطور مداوم نشان می‌دهد که مسلمانان در انگلیس که بیش از ۳,۴ میلیون نفر یعنی تقریباً ۵ درصد از کل جمعیت آن را تشکیل می‌دهند، همواره با موانعی روبرو هستند که توانایی آنها را برای مشارکت کامل در جامعه محدود می‌کند. به این ترتیب در چند سال گذشته، انگلستان شاهد افزایش اسلام‌هراسی با سرعت نگران‌کننده‌ای بوده به گونه‌ای که بیش از نیمی از جرائم مبتنی بر نفرت ثبت شده در انگلستان و ولز (۲۰۱۹-۲۰۱۷) علیه مسلمانان صورت گرفته است.^{۴۷}

نژادپرستی و تبعیض علیه مسلمانان

ایجاد تمایز میان شهروندان مسلمان و غیرمسلمان در کشورهای اروپایی، مانند انگلستان به ویژه در سال‌های اخیر به اسلام‌هراسی و اسلام‌ستیزی منجر شده است. تحلیلگران اجتماعی بر این باورند که اسلام‌هراسی در انگلیس از مرحله «تبعیض نژادی سازمان‌یافته» به مرحله «پسا تبعیض» رسیده به گونه‌ای که مسلمانان اقلیتی خوانده می‌شوند که در جریان وحدت ملی مانع‌تراشی می‌کنند. بوریس جانسون، نخست‌وزیر سابق انگلیس، در سال ۲۰۰۷ با انتشار کتابی تحت عنوان «روایای روم»^{۴۸} مسلمانان را «به معنای واقعی کلمه عقب‌مانده» خواند. وی در سال ۲۰۱۸ نیز زنان محجبه مسلمان را به سارقان بانکی و صندوق‌های نامه تشبیه کرد که این موضوع واکنش تند رسانه‌ها را در پی داشت.^{۴۹}

آخرین نظرسنجی موسسه «ساوانتا کامرس»^{۵۰} در ماه ژوئن ۲۰۲۲ نشان می‌دهد که رفتارهای اسلام‌سيزانه در اروپا و انگلیس طی دوره اخیر افزایش داشته است. براساس نتایج این نظرسنجی ۷۰ درصد مسلمانان انگلیس رفتارهای نژادپرستانه و اسلام‌سيزانه را در محل کار خود تجربه کرده‌اند. این نظرسنجی که بین ۱۵۰۳ مسلمان انگلیسی انجام شده است، نشان می‌دهد که مسلمانان سیاه پوست انگلیسی حتی شاهد رفتارهای بدتری در مقایسه

⁴⁷ https://mcb.org.uk/wp-content/uploads/2021/03/FULL-SPREAD-IslamophobiaReport_020321_compressed.pdf

⁴⁸ *The Dream of Rome*

⁴⁹ Picheta, Rob. "Boris Johnson Faces More Accusations of Islamophobia over Newly-Unearthed Text." CNN. Cable News Network, 16 July 2019

⁵⁰ Savanta ComRes

با دیگر مسلمانان بوده‌اند؛ یعنی در حالی که رفتار تبعیض‌آمیز با تمام مسلمانان در انگلیس ۳۷ درصد گزارش شده، این آمار میان مسلمانان سیاه‌پوست تا ۵۸ درصد افزایش داشته است. جامعه مسلمانان انگلیس بار سنگین بحران هزینه‌های زندگی در این کشور را احساس کرده به طوری که ۵۴ درصد از پاسخ دهندگان اعلام کرده‌اند که تامین مخارج اولیه خانوارهایشان در مقایسه با ۵ سال پیش به چالشی بزرگ تبدیل شده است.^{۵۱}

چندی پیش نیز گزارشی درباره اسلام‌هراسی در انگلیس منتشر شده بود که نشان می‌داد مسلمانان انگلیس، جزو گروه‌هایی هستند که با بیشترین تبعیض‌ها مواجهند. تجزیه و تحلیل «دانشگاه بیرمنگام»^{۵۲} و داده‌های موسسه «یوگاو»^{۵۳} نشان داد که ۲۵٫۹ درصد از مردم انگلیس که اکثریت آن از طرفداران حزب محافظه‌کار و برگزیت هستند دیدگاه‌های تبعیض‌آمیز علیه مسلمانان دارند و مردم این کشور به مسلمانان نگاه تبعیض‌آمیزتری نسبت به ادیان دیگر دارند.^{۵۴} در این بین، بیشترین رفتارهای خشونت‌آمیز علیه مسلمانان در انگلستان، در مورد زنان محجبه و مسلمان رخ می‌دهد که از روبنده و چادر استفاده می‌کنند.

سهم و نقش دولت انگلیس در این تبعیض ساختاری علیه مسلمانان را نباید دست کم گرفت. اندیشکده «روابط نژادی» مستقر در لندن در سپتامبر ۲۰۲۲ گزارش داد که اختیارات سلب شهروندی که از سال ۲۰۰۲ در انگلیس ارائه شد، اعطای «شهروندی درجه دو» را به طور عمده برای مسلمانان مقیم این کشور در نظر گرفته است.^{۵۵} این اندیشکده در گزارش خود نوشت: «اختیاراتی که اجازه می‌دهد عنوان شهروندی انگلیس بدون اطلاع قبلی حذف شود، اینک منجر به ایجاد شکل دیگری از اقلیت در این کشور شده است». در حالی که دولت انگلیس مدعی است تنها کسانی که اقداماتشان تهدیدی جدی برای امنیت ملی باشد یا مرتکب جنایات فجیع شوند، تابعیت خود را از دست می‌دهند، این گزارش نشان می‌دهد که معیارهای مبهم، احتمال تصمیمات خودسرانه و تبعیض‌آمیز علیه مسلمانان را افزایش خواهد داد.^{۵۶}

بر اساس گزارش این اندیشکده، دولت‌های کارگر و محافظه‌کار انگلیس هر دو به وزرا اختیارات گسترده‌تری برای لغو تابعیت شهروندی داده‌اند. این گزارش نشان می‌دهد که هدف از این اختیارات گسترده، تقریباً منحصرأ

⁵¹ <https://www.middleeastmonitor.com/20220607-7-out-of-10-muslims-in-uk-experience-islamophobia-at-work-survey/>

⁵² *University of Birmingham*

⁵³ *YouGov*

⁵⁴ <https://www.birmingham.ac.uk/news/2022/university-of-birmingham-survey-reveals-islamophobia-is-the-posh-persons-prejudice>

⁵⁵ <https://www.easterneye.biz/british-muslims-reduced-to-second-class-due-to-racist-citizenship-removal-system-says-thinktank/>

⁵⁶ *Ibid*

به «مسلمانان انگلیسی جنوب آسیا» مربوط می‌باشد. این اندیشکده یادآور شد که در دسامبر ۲۰۱۳، «ترزا می» وزیر کشور وقت انگلیس برخلاف آنچه که پیش‌تر اظهار داشته بود، تابعیت ۲۰ مسلمان مقیم این کشور را لغو کرد. در گزارش این اندیشکده تحت عنوان «شهروندی، از حق تا امتیاز» آمده است که این اقدام تبعیض آمیز که توسط مقامات بعدی وزارت کشور تکرار شد، تنها متوجه مسلمانان و نه کل جمعیت انگلیس است. براین اساس، برای انگلیسی‌های بومی، شهروندی انگلیس یک حق مسلم، فسخ‌ناپذیر و بدون قید و شرط است اما برای دیگران اعم از متولد انگلیس، یا اخذ تابعیت، تنها یک امتیاز قابل پس گرفتن است. «فرانسیس وبر» معاون این اندیشکده و نویسنده این گزارش معتقد است: «پیام این قانون سلب تابعیت و اجرای آن عمدتاً علیه مسلمانان مقیم انگلیس اهل جنوب آسیاست».^{۵۷}

مسئله تبعیض علیه مسلمانان موضوع جدیدی نیست و آزار و اذیت مسلمانان با انگیزه اسلام‌هراسی را بیشتر مسلمانان ساکن انگلیس تجربه کرده‌اند. بر اساس گزارش کمیسیون تحریک اجتماعی^{۵۸} در سال ۲۰۱۷ بسیاری از مسلمانان به دلیل اسلام‌هراسی و نژادپرستی گسترده از محل کار خود اخراج شدند. این در حالی است که مسلمانان عملکرد بهتری را در مشاغل مختلف نسبت به افراد غیرمسلمان از خود داشتند. علاوه بر این طبق گزارش مذکور زنان باحجاب پس از ورود به محل کار با تبعیض خاصی روبرو می‌شوند. مسلمانان در تمام مراحل انتقال از تحصیلات به شغل با موانعی از جمله حذف و تبعیض روبه‌رو می‌شدند. همچنین مراکز اسلامی در این کشور بیشترین حملات را نسبت به سایر مراکز دینی در انگلستان تجربه کرده‌اند. گزارش‌های موجود نشان می‌دهند که متداول‌ترین شکل حمله، خرابکاری و پس از آن سرقت اموال مساجد است. بسیاری از مؤسسات اسلامی این بیم را دارند که مهاجمان در آینده نزدیک مسلمانان را هدف حمله قرار بدهند.

اسلام‌هراسی در مدارس و دانشگاه‌ها

اسلام‌هراسی در مدارس و دانشگاه‌ها نیز یکی دیگر از معضلات جدی برای مسلمانان انگلیس است. بر اساس گزارش سازمان سنجش حملات علیه مسلمانان موسوم به ماما^{۵۹} در سال ۲۰۱۷ قریب به ۵۳ مورد اسلام‌هراسی در مراکز آموزشی این کشور به وقوع پیوسته است.^{۶۰} این در حالی است که پس از بمب‌گذاری در منچستر، حملات به دانش‌آموزان در کلاس‌ها و محیط مدارس افزایش پیدا کرده است.^{۶۱} در اغلب این موارد زنان

⁵⁷Ibid

⁵⁸Social Mobility Commission

⁵⁹MAMA

⁶⁰Tell Measuring Anti-Muslim Attacks

⁶¹Kidscape - Islamophobia in UK schools: www.kidscape.org.uk, Retrieved 12 November 2019

و دختران با حجاب مورد هجوم افراد ناشناس قرار می‌گرفتند. افراد غیر مسلمان، با تمسخر نحوه پوشش و عقاید مسلمانان آنان را مورد آزار قرار داده و حتی لقب تروریست را برای ایشان استفاده می‌کنند.^{۶۲}

اسلام‌هراسی در سیاست و رسانه‌های انگلیس

طبق گزارش‌ها، حزب محافظه‌کار و اتحادگرای انگلستان^{۶۳} با اتهامات مداوم در مورد رفتارها و شیوه‌های تبعیض‌آمیز علیه اقلیت‌ها مواجه شده‌اند که در سال‌های اخیر اسلام‌هراسی بارزترین آنها بوده است.^{۶۴} براساس نظرسنجی یوگاو^{۶۵}، ۴۷ درصد از اعضای حزب محافظه‌کار اسلام را «تهدیدی بر شیوه زندگی بریتانیا» میدانند.^{۶۶} علاوه بر این، طبق گزارش ارائه شده توسط شورای مسلمانان بریتانیا در مارس ۲۰۲۰، به کمیسیون برابری و حقوق بشر^{۶۷} بیش از ۳۰۰ مورد اسلام‌هراسی در تمام سطوح حزب محافظه‌کار از جمله نخست‌وزیر و وزرای کابینه، مشاوران حزب، نمایندگان مجلس مشاهده شده است.^{۶۸}

رسانه و نقش آن در بسط و گسترش چالش‌های مربوط به حقوق مسلمانان در انگلیس از دیگر موضوعات پیوند خوره با اسلام‌هراسی می‌باشد. شواهد و قرائن حکایت‌گر این واقعیت است که بازتاب موضوعات پیرامون مسلمانان در انگلیس بیشتر ماهیت منفی دارند. علاوه بر این طبق مطالعه اخیر شورای مسلمانان بریتانیا، مواجهه با تصاویر منفی مسلمانان در رسانه‌ها باعث میشود تا مردم از سیاست‌های دولت علیه مسلمانان و تضعیف حقوق آنها حمایت کنند.^{۶۹}

۴. نقض حق آزادی تجمعات مسالمت‌آمیز

انگلیس به عنوان یکی از مدعیان حقوق بشر در عرصه آزادی بیان و تجمعات، خود یکی از ناقضیان اصلی این حقوق می‌باشد. آمار و گزارش‌های منتشره نشان می‌دهد که پلیس انگلیس به رغم ادعای حمایت از دموکراسی و آزادی بیان به سرکوب تظاهرات و بازداشت‌های گسترده معترضان می‌پردازد. در سال ۲۰۱۹، طبق دستور

⁶²Shakoor, Sania. "Islamophobia in UK Schools." Kidscape, 20 May 2019.

⁶³Conservative and Unionist Party

⁶⁴https://singhinvestigation.co.uk/wp-content/uploads/2021/06/Singh_Investigation_Report_for_download.pdf

⁶⁵You Gov

⁶⁶https://mcb.org.uk/wp-content/uploads/2021/03/FULL-SPREAD-IslamophobiaReport_020321_compressed.pdf

⁶⁷EHRC

⁶⁸https://mcb.org.uk/wp-content/uploads/2021/03/FULL-SPREAD-IslamophobiaReport_020321_compressed.pdf

⁶⁹<https://foreignpolicy.com/2021/01/29/islamophobia-united-kingdom-anti-racist-definitions/>

پلیس لندن هرگونه تجمع مرتبط با موضوعات زیست محیطی در لندن متوقف شد و پلیس تمام اعتراضات بعدی این گروه ها را ممنوع کرد.

گزارشگر ویژه آزادی تجمع مسالمت آمیز چندین بار نگرانی خود را در رابطه با لایحه پلیس، مجازات و دادگاهها که در پارلمان انگلستان در واکنش به اعتراضات اقلیمی پیشنهاد شده بود ابراز کرد. به گفته وی این لایحه روش های اعتراض قانونی را جرم انگاری می کند و قدرت پلیس را برای تعطیلی تظاهرات افزایش می دهد. به عقیده وی دستورات ضد تجمع در زمینه اعتراضات محیط زیستی به ویژه علیه اعتراضات مسالمت آمیز که باعث اختلال در فعالیت های مسالمت آمیز می شود، با سهولت بیشتری صادر می شود.^{۷۰}

به گفته دیوید بوید^{۷۱}، گزارشگر سازمان ملل، دولت انگلیس در حال تصویب قوانینی است که آزادی تجمعات را محدود می کند. این قوانین عبارت است از لایحه پلیس^{۷۲} که تغییراتی در روند مجازات و محکومیت افراد ایجاد می کند، لایحه اطلاعات انسانی مخفی^{۷۳} که مامورین دولتی را از هرگونه تعقیب و مجازاتی مصون میدارد، که این امر موجب تضعیف روندهای قضایی و مصوبات وزارتی میشود. به عقیده وی، چنین اقداماتی مانع و محدود کننده هر نوع حق آزادی برگزاری تجمع و اعتراض است.^{۷۴} به عقیده این گزارشگر یکی از حقوق اساسی انسانها، حق دسترسی به عدالت قضایی با ایجاد چنین تحولاتی، از افراد سلب می شود.

قانون مزبور، به پلیس این اختیار را می دهد تا هرگونه تجمع مسالمت آمیزی را سرکوب کرده و افراد خاطی را به سه ماه حبس، یا ۲۵۰۰ پوند جریمه نقدی محکوم کند.^{۷۵} از طرفی، حق اعتراض نامحدود نیست بلکه می توان آن را در صورت لزوم و رعایت تناسب محدود کرد. این قانون در حال حاضر اختیاراتی را به پلیس می دهد که با مجامع عمومی و راهپیمایی هایی که به خشونت کشیده می شوند، برخورد کند؛ همچنین برخی از محدودیت ها را برای تظاهرات مسالمت آمیز در نظر گرفته است. بخش سوم لایحه پلیس، جنایت، مجازات و دادگاههای دولت^{۷۶} است که توسط وزرات کشور و وزارت دادگستری در دولت بوریس جانسون^{۷۷} معرفی شد. این لایحه که

⁷⁰ <https://undocs.org/A/76/222>

⁷¹ David Boyd

⁷² Policing Bill

⁷³ The Covert Human intelligence Sources Bill

⁷⁴ <https://www.theguardian.com/law/2021/jun/24/uk-introducing-three-laws-that-threaten-human-rights-says-unexpert>

⁷⁵ Ibid

⁷⁶ Police, Crime, Sentencing and Courts Act 2022

⁷⁷ Boris Johnson: July 2019 – September 2022

محدودیت‌های اعتراضات مسالمت‌آمیز را به نحوی افزایش می‌دهد که با حقوق بشر ناسازگار است،^{۷۸} در نهایت در ۲۶ آوریل ۲۰۲۲ به تصویب نمایندگان مجلس عوام رسید.^{۷۹} مجلس اعیان هم که در ابتدا این موضوع را «بسیار ظالمانه و ضد دموکراتیک» توصیف کرده بود، با کسب امتیازاتی آن را تصویب کرد. این قانون در ۱۲ می ۲۰۲۲ لازم الاجرا شد.^{۸۰} دولت انگلیس اهداف خود را از این قانون اینگونه بیان کرده است:

۱. گسترش شرایطی که پلیس می‌تواند بر تجمعات عمومی تحمیل کند؛ این موارد شامل تعیین زمان شروع و پایان و نیز حداکثر سر و صدا است.

۲. گسترش موارد و شرایطی که ممکن است پلیس در آن شرایطی را برای یک اعتراض تحمیل کند؛ از جمله هنگامی که تصور شود اعتراض حتی یک نفر اختلال جدی در یک سازمان ایجاد خواهد کرد؛ تصمیم‌گیری در خصوص شرایط یک تجمع، موضوع عملیاتی پلیس است.

۳. افزایش حداکثر مجازات برای بستن عمدی بزرگراه از هزار پوند جریمه به جریمه نامحدود و/یا شش ماه حبس

۴. محدودسازی شرایطی که معترضان نتوانند وانمود کنند شرایط اعلام شده پلیس برای تجمع را نمی‌دانسته‌اند.

۵. توضیح مجدد قانون عرفی مزاحمت عمومی و شفاف‌سازی این که چه رفتاری ممنوع است.

در واقع، قانون وظایف پلیس که منتقدان آن را «لایحه سرکوب» می‌خوانند از یک سو موجب افزایش قابل توجه و بی‌سابقه اختیارات نیروی پلیس در اعمال محدودیت یا تحمیل محدودیت‌های ناروا در زمینه‌های اعتراض صلح‌آمیز می‌شود و از سوی دیگر موجبات جرم‌انگاری هر گونه سلب آسایش عمومی و تعیین محکومیت تا ۱۰ سال حبس برای موارد معمول به وقوع پیوسته در اعتراضات مسالمت‌آمیز را فراهم می‌کند. این موضوع به نوبه خود احتمال حبس بیشتر فعالان حقوق بشری را در پی خواهد داشت. مخالفان، این لایحه را تلاشی برای سرکوب و مقابله با حق شهروندان برای اعتراض می‌دانند.

با وجودی که دولت انگلیس مدعی است به نگرانی‌ها در مورد محدودیت‌های آزادی بیان و آزادی تجمع گوش فرا داده است، قانون جدید ترس از دستگیری را برای سازمان‌دهندگان تظاهرات و کسانی که در آن شرکت می‌کنند، گسترش می‌دهد؛ این امر موجب نگرانی بالقوه بر حق اعتراض و آزادی بیان خواهد شد. به عقیده

⁷⁸ <https://publications.parliament.uk/pa/jt/5802/jtselect/jtrights/331/33103.htm>

⁷⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Police,_Crime,_Sentencing_and_Courts_Act_2022

⁸⁰ <https://www.bindmans.com/knowledge-hub/blogs/right-to-protest-the-police-crime-sentencing-and-courts-act-2022/>

کارشناسان در حالی که بسیاری از مبارزان و شهروندان نگران می‌خواهند نظرات خود را بدون خطر دستگیری، حبس احتمالی یا شرایط سخت بیان کنند، این قانون باعث ایجاد چنان محدودیتی برای اعتراض می‌شود که تقریباً تأثیر آن را خنثی می‌کند. قانون جدید اختیارات بیشتری را به پلیس در محل می‌دهد تا قبل از ادامه اعتراض، عواملی مانند سطح سر و صدا را تعیین کند؛ شیوه خودسرانه‌ای که به نظر می‌رسد پلیس در مقایسه با سایر اعتراضات در مورد تظاهرات سارا اورارد و تظاهرات مرتبط با مرگ جورج فلوید^{۸۱} اعمال کرده است.^{۸۲} نیروهای پلیس در سال ۲۰۲۰ از هرگونه تلاش جهت برگزاری تجمعات صلح آمیز در انگلیس، از جمله اعتراض‌ها در زمینه عدالت نژادی و برگزاری مراسم یادبود برای سارا اورارد^{۸۳} که در مسیر خانه خود ربوده و ناپدید شده بود ممانعت کردند.^{۸۴} در ۱۶ می ۲۰۲۱ هم پلیس چهار جوان مسلمان ساکن انگلستان اهل بلک برن را در حالی که در شمال لندن در یک راهپیمایی در حمایت از فلسطین حضور داشتند، به اتهام یهودی‌ستیزی بازداشت کرد. دادستان به عنوان شاکی پرونده، در حالی این ۴ مسلمان تبعه انگلستان را به سردادن شعارهای ضد اسرائیلی متهم کرد. در حالی که دادگستری سلطنتی انگلستان^{۸۵} اتهامات یهودی‌ستیزی دو تن از چهار مسلمان ساکن انگلستان را رد کرده است، بیش از یک سال از تشکیل دادگاه آنها می‌گذرد و تکلیف پرونده دو مسلمان دیگر هنوز مشخص نیست.^{۸۶} در بحبوحه همه‌گیری کرونا نیز تظاهرات ضد قرنطینه کرونایی زیادی در لندن توسط پلیس متوقف شد و در دومین قرنطینه ملی کرونایی انگلیس، پلیس متروپولیتن بیش از ۱۵۰ نفر از معترضین قرنطینه کرونایی را دستگیر کرد.^{۸۷}

اما برنامه‌های دولت انگلیس برای سرکوب اعتراضات محدود به این موارد نیست. در تازه‌ترین نمونه، «سونلا براورمن»^{۸۸}، وزیر کشور انگلیس از برنامه‌های خود برای سرکوب گسترده انواع اعتراضات از جمله سرکوب فعالان محیط زیست خبر داده است. به گفته این وزیر کابینه به پلیس اختیارات جدیدی داده خواهد شد تا رویکردی «پیشگیرانه‌تر» در قبال برخی اعتراض‌ها اتخاذ کند. وی در نشست محافظه‌کاران با تأکید بر اینکه در

⁸¹ *Black Lives Matter (BLM protests)*

⁸² <https://www.bindmans.com/knowledge-hub/blogs/right-to-protest-the-police-crime-sentencing-and-courts-act-2022/>

⁸³ *Sarah Everard*

⁸⁴ <https://www.amnesty.org.uk/blogs/campaigns-blog/uk-could-soon-have-prisonersConscience>

⁸⁵ *Crown Prosecution Service (CPS)*

⁸⁶ <https://www.geo.tv/latest/427228-cps-drops-anti-semitism-case-against-two-british-muslims>

⁸⁷ <https://committees.parliament.uk/publications/5153/documents/50935/default/>

⁸⁸ *Suella Braverman*

مقابل معترضانی که تلاش می‌کنند مردم انگلیس را به قربانی بگیرند، تسلیم نمی‌شود، این اعتراضات را یک اختلال جدی و خطرناک خوانده بود که مرتبط با آزادی بیان و حقوق بشر نیست و باید متوقف شود. براساس آمار وزارت کشور، بیش از ۳۵۰ معترضان محیط زیستی مخالف پروژه‌های نفتی و گازی در انگلیس از آغاز ماه اکتبر ۲۰۲۲ در لندن دستگیر شده‌اند. وزیر کشور انگلیس گفته که قانون پیشنهادی جرم جدید برای اختلال در فعالیت زیرساخت‌ها مانند پالایشگاه‌های نفت، فرودگاه‌ها، راه‌آهن‌ها و چاپخانه‌ها ایجاد می‌کند. وی همچنین با توصیف اقدامات معترضان از قبیل مسدود کردن راه‌ها و جاده‌ها، این عمل را «به شدت خودخواهانه» خواند و گفت گروه اندکی از مردم بن بست و فلاکت درست کرده‌اند.^{۸۹} چندی قبل پلیس انگلیس اعلام کرد که عملیات پاسخ به اعتراضات فعالان محیط زیستی در لندن بیش از ۱۸ میلیون پوند خرج روی دست مالیات دهندگان گذاشته است. اخیراً نیز رفتار ماموران پلیس با یک زن معترض در «پل واترلو» خبرساز شد.

۵. نقض حقوق زنان و دختران

گزارشات نهادهای غیردولتی و بین‌المللی انگلیس نشان می‌دهد، این کشور در موضوع حقوق زنان و دختران عملکرد ضعیفی داشته است. زنان در انگلیس بیش از گذشته قربانی انواع خشونت می‌شوند و اقدامات پیشگیرانه قانونی و حقوقی نه تنها نتوانسته از رشد خشونت علیه زنان در این کشور بکاهد بلکه باعث افزایش موارد سواستفاده و خشونت علیه زنان و دختران شده است.

تجاوز و حملات جنسی

براساس گزارش سالانه اداره آمار انگلیس^{۹۰} تجاوز و سایر جرایم جنسی گزارش شده به پلیس شهر «لندن»، پایتخت انگلیس، پس از افزایش شدید تعداد قربانیان در سال گذشته، به رکورد جدیدی رسیده، به گونه‌ای که در سال منتهی به پایان مارس ۲۰۲۲ حدود ۹ هزار و ۲۷۲ مورد تجاوز جنسی در پایتخت انگلیس به ثبت رسیده است. این میزان ۲۴ درصد نسبت به کل ۱۲ ماه گذشته افزایش داشته و هزار و ۷۸۵ مورد تجاوز جنسی بیشتر در طول سال به پلیس شهر لندن گزارش شده است.^{۹۱}

افزایش تجاوز جنسی در پایتخت انگلیس که نمونه‌ای از افزایش مشابه در سایر شهرهای انگلیس و ولز است، همزمان با یک جهش بزرگتر در سایر حملات جنسی رخ داده است. طبق آخرین برآوردهای صورت گرفته

⁸⁹ <https://www.washingtonpost.com/world/2022/10/16/britain-climate-activist-bill-police-powers/>

⁹⁰ Office for National Statistics

⁹¹ <https://www.ons.gov.uk/peoplepopulationandcommunity/crimeandjustice/bulletins/crimeinenglandandwales/yearendingmarch2022>

در سال ۲۰۲۲، در لندن ۲۵ هزار و ۲۳۲ مورد جرایم جنسی گزارش شده که در مقایسه با مجموع ۱۲ ماهه پیش از آن افزایش ۳۵ درصدی را تجربه می‌کند؛ این رقم برای سال پیش از آن حدود ۱۸ هزار و ۶۶۹ مورد بوده است.^{۹۲} جرایم جنسی نیز با نسبت مشابهی در سراسر انگلیس افزایش یافته و ۱۹۴ هزار و ۶۸۳ مورد از این جنایات در سراسر انگلیس و ولز در سال گذشته ثبت شده که در مقایسه با سال پیش از آن حدود ۴۶ هزار مورد افزایش داشته است. افزایش حملات جنسی گزارش شده به دنبال موج نگرانی عمومی در مورد خشونت علیه زنان در پی ربوده شدن، تجاوز جنسی و قتل «سارا اورارد» و «سابینا نسا» است که دادستان‌ها آن را قتل با انگیزه «جنسی یا سادیستی» توصیف کردند.

آزار و اذیت خانگی

ارقام اداره آمار ملی انگلیس از افزایش ۸ درصدی در جرایم مرتبط با آزار خانگی در سراسر این کشور حکایت دارد که در مجموع سالانه ۹۰۹ هزار و ۵۰۴ جرم از این قبیل را نشان می‌دهد. آمارهای جداگانه از نظرسنجی جنایت برای انگلیس و ولز نشان می‌دهد که ۵,۷ درصد از تمامی بزرگسالان ۱۶ تا ۵۹ ساله این کشور در سال منتهی به پایان مارس ۲۰۲۲ از آزار خانگی رنج می‌برند.^{۹۳} در گزارش سال ۲۰۲۲ گروه‌های دینفع به دفتر کمیسر حقوق بشر سازمان ملل در خصوص چهارمین دور بررسی دوره‌ای جهانی^{۹۴} مربوط به کشور انگلیس، دیده‌بان حقوق بشر^{۹۵} تاکید کرده است که دوره همه‌گیری کرونا برای افرادی که با آزار خانگی مواجه بوده‌اند، فاجعه‌بار بوده است. گروه‌های حقوق بشری همچنین گزارش دادند که قانون سال ۲۰۲۱ سوءاستفاده خانگی^{۹۶}، در خصوص زنان مهاجر ضمانت خاصی را ارائه نکرده است.^{۹۷} به نوشته روزنامه گاردین، میلیون‌ها نفر در انگلستان و ولز در مناطقی زندگی می‌کنند که پلیس هیچ آموزش تخصصی برای پاسخ به خشونت خانگی ندیده است. گاردین در ادامه به داده‌های منتشر شده برخی مراکز تحقیقاتی بر اساس قوانین آزادی اطلاعات اشاره می‌کند که نشان می‌دهد نیروی پلیس تا پایان سال ۲۰۲۱ به هیچ افسری آموزش تخصصی مقابله و واکنش به آزار و خشونت خانگی نداده‌اند، به نحوی که بیش از ۱۰ میلیون نفر در مناطقی با این وضعیت زندگی می‌کردند. روزنامه گاردین در ادامه به نقل از یک بازرس سابق پلیس می‌گوید: «ادارات پلیس به طور معمول بسیاری افسران خود را در مورد

⁹² Ibid

⁹³ Ibid

⁹⁴ Universal Periodic Review (UPR)

⁹⁵ Human Rights Watch (HRW)

⁹⁶ Domestic Abuse Act (2021)

⁹⁷ <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G22/476/47/PDF/G2247647.pdf?OpenElement>

پیچیدگی خشونت خانگی و درک چگونگی برخورد با آنها آموزش نمی‌دهند». بی‌توجهی پلیس به آزار خانگی به شدت از سوی سازمان‌های خیریه و مبارزان مورد انتقاد قرار گرفته است، به گونه‌ای که برخی موارد برجسته مانند میشل‌ها^{۹۸} که در می ۲۰۲۱ توسط شریک زندگی خود کشته شد،^{۹۹} منجر به ضرورت اعمال فوری برخی اصلاحات نظارتی و واکنش پلیس شد.^{۱۰۰} آمارهای رسمی نشان می‌دهد که در سطح ملی، حوادث مربوط به آزار خانگی ثبت شده توسط پلیس در پنج سال گذشته دو برابر شده است و واکنش به موقع و حرفه‌ای پلیس و تعقیب قضایی در مدت مشابه سال به سال کاهش یافته است.^{۱۰۱}

کمبود حمایت حقوقی و قضائی

آمارها نشان می‌دهد تعداد قربانیان تجاوز جنسی که از طریق دادگاه‌های جنایی انگلستان پیگیر شکایت خود می‌شوند و به نتیجه می‌رسند، بسیار اندک است. در سال ۲۰۲۱ از تعداد ۶۳ هزار و ۱۳۶ موردی که به اتهام تجاوز به عنف به پلیس انگلستان و ولز گزارش شده بود، فقط ۸۲۰ نفر از متجاوزان مجرم شناخته شدند. به عبارتی میزان تعقیب قانونی برای تجاوز فقط ۱٫۳ درصد بوده است.^{۱۰۲} این روند سبب در نتیجه، قربانیان تجاوز بیشتر برای دستیابی به عدالت به دادگاه‌های مدنی مراجعه می‌کنند؛ نهادی که برخلاف دادگاه‌های کیفری، افرادی که تجاوزگر شناخته می‌شوند سابقه کیفری یا زندانی پیدا نمی‌کنند در عوض، قاضی می‌تواند «حکم» تجاوز جنسی را صادر و از متجاوز به نفع قربانیان خسارت مالی دریافت کند. گذراندن این روند، دشواری‌های زیادی را برای قربانی به همراه دارد. فرد آسیب‌دیده باید در یک بازه زمانی محدود ادعای خود را مطرح کند، هزینه آن را بپردازد و گاهی حتی برای رسیدن به نتیجه سال‌ها صبر کند. برخی از این قربانیان هیچ منبع یا قدرتی برای دسترسی به دادگاه‌های مدنی ندارند. افزون بر آن، قربانیان از اختیارات قانونی مشابه پلیس برای جمع‌آوری مدارک برخوردار نیستند. با وجود مشکلات، متجاوز می‌تواند پس از گذراندن همه مسیرهای دشوار توسط قربانی، بازهم در دادگاه تبرئه شود.

⁹⁸Michaela Hall

⁹⁹<https://www.theguardian.com/society/2022/jun/04/michaela-hall-police-were-told-she-was-being-strangled-why-didnt-they-break-in>

¹⁰⁰<https://www.theguardian.com/society/2022/jun/04/michaela-hall-police-were-told-she-was-beingstrangled-why-didnt-they-break-in>

¹⁰¹<https://www.theguardian.com/society/2022/aug/07/millions-living-in-areas-where-police-not-trained-in-handling-domestic-violence>

¹⁰²<https://www.theguardian.com/commentisfree/2022/apr/19/uk-courts-rape-civil-prosecution-rates>

در یک مورد در اسکاتلند، پس از اینکه متجاوز به یک زن در دادگاه جنایی تبرئه شد، او در یک دادگاه مدنی در سال ۲۰۱۸ مبلغ ۸۰ هزار پوند غرامت از متجاوز دریافت کرد. با این حال، این پیروزی‌ها بسیار اندک است؛ زیرا برخی از مجرمان با حل و فصل ادعا و پرداخت غرامت به قربانی حتی پیش از محاکمه، راه خود را از مسیر دادگاه جدا می‌کنند. داده‌ها بیانگر نرخ پرداخت‌های کلی ۹۶ تا ۹۷ درصدی دعاوی مدنی در دادگاه‌های انگلیس است.^{۱۰۳}

برخی از زنان در عوض، به پیگردهای خصوصی روی می‌آورند. در تعریف این نوع پیگرد باید گفت که تعقیب خصوصی یک نوع دادرسی کیفری است که توسط یک شهروند خصوصیا سازمان خصوصی مانند انجمن دادستانی به جای یک دادستان عمومی که نماینده دولت است، آغاز می‌شود اما این راهکار هم نتیجه قاطعی را به دنبال ندارد. افزون بر آن، میانگین هزینه دادرسی خصوصی حدود ۸ هزار و ۵۰۰ پوند است که بسیاری از قربانیان توان پرداخت هزینه آن را ندارند.^{۱۰۴}

نقش ناکافی پلیس

در این میان نمی‌توان نقش پلیس انگلیس را در افزایش این آمارها نادیده گرفت. یافته‌های یک مطالعه وزارت کشور انگلیس نشان می‌دهد بازرسان پلیس، پرونده تجاوز به زنان را به‌عنوان «دروغ و اتلاف‌کننده وقت» نادیده می‌گیرند. این تحقیق آکادمیک که به سفارش وزارت کشور انجام شده، نشان می‌دهد برخی از افسران پلیس در حال تحقیق درباره اتهام‌های تجاوز جنسی معتقدند که تعداد قابل توجهی از گزارش‌ها نادرست است و برخی قربانیان وقت آنان را هدر می‌دهد. نظرسنجی از حدود ۲۰۰ افسر پلیس متروپولیتن لندن نشان داد از هر چهار نفر فقط یک نفر موافق است که «تعداد بسیار کمی» از گزارش‌های تجاوز جنسی نادرست است. نتایج تحقیقات ۳،۲ میلیون پوندی وزارت کشور هنوز علنی نشده اما یکی از نمایندگان پارلمان که با این یافته‌ها آشناست، گفت این اطلاعات به شدت نگران‌کننده است. البته چند منبع نیز گفته‌اند انتشار این گزارش برای جلوگیری از شرمساری سیاسی به تعویق افتاده است.^{۱۰۵} یافته‌های فاش شده از این مطالعه همچنین بیان می‌کند فقط ۲۶،۳ درصد افسران موافق هستند که گزارش‌های بسیار کمی از تجاوز جنسی و جرایم جدی جنسی نادرست است. منابع تایید کرده‌اند که این آمار مربوط به پلیس جنایی متروپولیتن است.^{۱۰۶}

¹⁰³Ibid

¹⁰⁴ Ibid

¹⁰⁵<https://www.telegraph.co.uk/news/2022/04/28/police-routinely-dismiss-women-liars-rape-investigations-home/>

¹⁰⁶Ibid

در عین حال یک کمیته پارلمانی انگلیس به این نتیجه رسیده است که تیم‌های پلیسی که در تحقیقات تجاوز جنسی تخصص دارند باید در سراسر انگلیس و ولز تشکیل شوند و توصیه‌های حقوقی مستقل به قربانیان و بازماندگانی که با تقاضای دستگاه‌های دیجیتال خود مواجه هستند ارائه شود. این تصمیم هفته‌ها پس از بازرسی مشترک دو ناظر دولتی که در فرآیند گزارش‌دهی تجاوز جنسی تا محاکمه و محکومیت بالقوه یک مهاجم، نقض‌های زیادی را شناسایی کردند، گرفته شد. این در حالی است که به گفته «دیانا جانسون»^{۱۰۷} نماینده مجلس عوام انگلیس از حزب کارگر و رئیس کمیته امور کشور، «کاهش تعداد پیگردهای قضایی برای تجاوز و جرایم جنسی در پنج سال گذشته واقعا تکان‌دهنده و کاملا غیرقابل قبول است». به گفته این نماینده مجلس «این واقعیت که در حال حاضر نزدیک به دو سوم پرونده‌ها بسته می‌شود زیرا قربانی ممکن است نتواند مسیر آینده را تحمل کند غیرقابل تصور است»^{۱۰۸}.

اپیدمی خشونت علیه زنان و دختران

جدای از اقدامات ناکافی پلیس، موضوع خشونت زنان ابعاد اجتماعی وسیع‌تری در جامعه انگلیس پیدا کرده است. الجزیره انگلیسی در یادداشتی انتقادی با عنوان «انگلیس با یک اپیدمی خشونت علیه زنان و دختران مواجه است» نوشت: «امروزه، زنان و دختران در انگلیس کمتر بر این باورند که پلیس اقدامات لازم را برای اطمینان از امنیت‌شان انجام داده و با کسانی که به آنها آسیب وارد می‌کنند برخورد می‌کند. نرخ محکومیت در سطح ملی، حتی برای جدی‌ترین جرایم جنسی، کمتر از ۳ درصد است و زمانی که قربانی سیاه‌پوست یا زنی از گروه‌های اقلیت باشد، این احتمال بدتر است. در این شرایط چرا کسی باید به پلیس اعتماد کند»^{۱۰۹}.

نویسنده این یادداشت در ادامه با تاکید بر اینکه پلیس تنها بخشی از این مشکل است، می‌نویسد: «جامعه انگلیس در مجموع تا زانو در زن ستیزی فرو رفته است و این ناآگاهی عمده، به اپیدمی خشونت علیه زنان و دختران در کشور ما دامن می‌زند. در واقع، به نظر می‌رسد که عموم مردم بریتانیا در مورد اینکه چه چیزی به منزله سوء استفاده و چه چیزی به عنوان رضایت محسوب می‌شود، به شدت سردرگم هستند. به عنوان مثال، یک سوم از مردانی که به نظر سنجی سال ۲۰۱۸ موسسه یوگاو^{۱۱۰} در مورد نگرش به رضایت جنسی پاسخ دادند، گفتند

¹⁰⁷Diana Johnson

¹⁰⁸<https://www.theguardian.com/uk-news/2022/apr/11/put-teams-on-all-police-forces-in-england-and-wales-say-mps>

¹⁰⁹<https://www.aljazeera.com/opinions/2021/11/25/uk-is-facing-an-epidemic-of-violence-against-women-and-girls>

¹¹⁰YouGov

اگر زنی در یک قرار معاشقه کرده باشد، به طور کلی تجاوز جنسی محسوب نخواهد شد، حتی اگر به رابطه جنسی رضایت نداده باشد. ۲۱ درصد از پاسخ دهندگان زن، این دیدگاه را تکرار کردند.^{۱۱۱}

دلایل چندگانه‌ای وجود دارد که زمینه‌ساز کاهش آماری میزان جنایت‌های جنسیدر انگلیس شده است. نمایندگان مجلس انگلیس در آوریل ۲۰۲۲ هشدار دادند تاخیرهای طولانی می‌تواند دلیلی برای لغو تقریباً دو سوم تحقیقات تجاوز جنسی بزرگسالان باشد زیرا قربانی می‌خواهد این پرونده را متوقف کند. یک پژوهش کمیته امور کشور^{۱۱۲} در ابتدای سال ۲۰۲۲ هم نشان می‌دهد که ۶۳ درصد از تحقیقات تجاوز جنسی بزرگسالان بین ماه‌های جولای و سپتامبر سال گذشته میلادی به دلیل تصمیم قربانی برای انصراف از پرونده خود، پایان یافته است.^{۱۱۳} این پژوهش نشان داد که حدود ۶۳ هزار و ۱۳۶ جرم تجاوز جنسی از سپتامبر ۲۰۲۰ تا سپتامبر ۲۰۲۱ ثبت شده که نمایندگان مجلس خاطرنشان کردند بیشترین رکورد همه دوران است. علاوه بر این، میزان تکمیل پیگردهای تجاوز جنسی از ۵ هزار و ۱۹۰ مورد در سال ۲۰۱۷-۲۰۱۶ به تنها یک هزار و ۵۵۷ مورد در سال ۲۰۲۰-۲۰۲۱ کاهش یافت.^{۱۱۴}

آزار و اذیت زنان و تبعیض علیه آن‌ها در نیروهای مسلح

در گزارشی که از سوی یکی از کمیته‌های فرعی پارلمان انگلیس در اوایل سال ۲۰۲۲ منتشر شد، فاش شد که دو سوم زنان در نیروهای مسلح در طول دوران حرفه‌ای خود مورد آزار و اذیت جنسی و تبعیض قرار گرفته‌اند. در این گزارش آمده است که ۶۲ درصد از ۴۱۰۶ پرسنل زن فعلی «نوعی رفتار غیرقابل قبول» را مشاهده کرده یا با آن مواجه شده‌اند. این گزارش شواهد تکان دهنده‌ای از تجاوز جنسی گروهی و رابطه جنسی برای ارتقاء یا پیشرفت شغلی را بیان می‌کند. برخی از زنان فاش کردند که چگونه به دلیل امتناع از پذیرش پیشنهاد جنسی مورد آزار و اذیت قرار گرفته یا شاهد حمله گروهی از مردان به دوستان خود بوده‌اند، اما از گزارش آن به مراجع قضایی بسیار می‌ترسند.

در موردی دیگر در یک نظرسنجی که به سفارش ارتش انگلیس انجام شد، تقریباً ۴۰ درصد از سربازان زن گفتند که در سال گذشته پیشنهادات ناخواسته‌ای با ماهیت جنسی دریافت کرده‌اند. علاوه بر نظرسنجی فوق، تحقیقات جدید منتشر شده در مجله سلامت نظامی نشان می‌دهد که زنان در ارتش انگلیس از قلدری عاطفی،

¹¹¹<https://www.aljazeera.com/opinions/2021/11/25/uk-is-facing-an-epidemic-of-violence-against-women-and-girls>

¹¹²Home Affairs Committee

¹¹³<https://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/rape-victim-investigation-uk-justice-home-affairs-b2055533.html>

¹¹⁴Ibid

تجاوز جنسی و آزار و اذیت فیزیکی رنج می برند. از ۷۵۰ زن کهنه سربازی که در این مطالعه شرکت کردند، حدود ۲۲،۵ درصد گفتند که مورد آزار جنسی قرار گرفته‌اند، در حالی که ۵،۱ درصد گفتند که مورد تجاوز جنسی قرار گرفته‌اند. گزارش دیگری از وزارت دفاع بیان می‌کند که بسیاری از سربازان زن به دلیل ترس از عواقب انجام این کار، تجارب نامطلوب خدمت را گزارش نمی‌کنند و ممکن است همچنان از افزایش ناراحتی روانی در طول خدمت سربازی و پس از آن رنج ببرند.^{۱۱۵}

سوء استفاده و آزار جنسی در دانشگاه‌ها

سوء استفاده جنسی در دانشگاه‌های انگلیس یکی دیگر از نمونه‌های نقض فاحش حقوق زنان و دختران در این کشور است. بر اساس تحقیقات جدید، سالی ۵۰ هزار مورد سوء استفاده یا آزار جنسی دانشجویان در دانشگاه‌های انگلیس به وقوع می‌پیوندد. طبق گزارش فوق‌الذکر ۱۵ درصد از دانشجویان دختر و ۳ درصد از دانشجویان پسر هنگام تحصیل در دانشگاه مورد سوء استفاده قرار می‌گیرند.^{۱۱۶}

کاهش امنیت روانی زنان

یک سال پس از قتل هولناک سارا اورارد^{۱۱۷} و گفتگوهای ملی متعاقب آن در مورد خشونت مردانه و امنیت زنان، مدافعان حقوق بشر اعلام می‌کنند که تغییرات اجتماعی لازم برای پایان دادن به آزار و اذیت و خشونت را ندیده‌اند. آخرین آمارهای ارائه شده از سوی یک نشریه انگلیسی بر اساس داده‌های وزارت دادگستری این کشور نشان می‌دهد، بیش از ۵۰ هزار خلافکار جنسی در خیابان‌های انگلیس حضور دارند. همچنین ۷۱۹۰۵ متهم زیر نظر مستمر پلیس قرار دارند که ۶۰ درصد افزایش در مقایسه با ده سال پیش نشان می‌دهد. این افراد به علت اتهام‌های جنسی و نیز خشونت در فهرست مراقبت مستمر پلیس قرار دارند.^{۱۱۸}

آخرین آمار دفتر آمار ملی انگلیس^{۱۱۹} هم نشان می‌دهد، بین آوریل ۲۰۲۰ تا مارس ۲۰۲۱، ۱۷ زن در انگلیس و ولز و ۴۱۶ مرد به قتل رسیده‌اند. این یعنی ۳۰ درصد از کشته‌شدگان زن بودند. از این تعداد ۱۰۹ زن

¹¹⁵ <https://www.thenews.com.pk/tns/detail/942626-gender-based-violence>

¹¹⁶ <https://www.newsweek.com/sexual-assault-universities-england-wales-1548768>

¹¹⁷ سارا اورارد، زن ۳۳ ساله انگلیسی در ۳ مارس سال ۲۰۲۱ در حالی که از آپارتمان یکی از دوستانش در کلافام واقع در جنوب لندن به منزلش بازمی‌گشت، ربوده و یک هفته بعد جسد او در جنگلی در اشفورد پیدا شد. یک مأمور پلیسبه نام وین کوزنربعدا به ربودن، تجاوز جنسی و قتل سارا اورارد اعتراف کرد.

¹¹⁸ <https://www.walesonline.co.uk/news/wales-news/cardiff-neighbourhood-plagued-men-terrorising-23424674>

¹¹⁹ <https://www.ons.gov.uk/peoplepopulationandcommunity/crimeandjustice/articles/thelastingimpactofviolenceagainstwomenandgirls/2021-11-24>

توسط مردان و ۱۰ نفر توسط مظنون زن کشته شده‌اند. در انگلستان و ولز در مجموع ۴۰۵۷۲ زن در سال منتهی به سپتامبر ۲۰۲۱ قربانی تجاوز جنسی شدند که نسبت به سال قبل ۱۳ درصد افزایش داشته است. این بالاترین تعداد تجاوزات جنسی است که در یک دوره ۱۲ ماهه در انگلیس ثبت شده است.^{۱۲۰}

از سوی دیگر، براساس نظرسنجی موسسه یوگاو^{۱۲۱} در نوامبر ۲۰۲۱، زنان انگلستان نسبت به سالهای گذشته به تنها راه رفتن در شب و ورود به برخی اماکن خصوصی احساس امنیت کمتری دارند. برخی دانشجویان دانشگاه کاردیف و همچنین زنان جوان منطقه کاردیف در ولز نیز از افزایش تعداد و شدت آزار جنسی توسط مردان، قصور پلیس و بی توجهی مقامات مسئول محلی اعتراض کردند. در پی شکایت برخی از دانشجویان مورد تعرض قرار گرفته، سخنگوی دانشگاه کاردیف این دانشگاه دیگر تحمل اینگونه رفتارهای هتاکانه به نوامیس مردم را نخواهد داشت. وی اعلام کرد که دانشگاه طرح هایی از جمله امنیت پیاده روی شبانه و خوابگاه دانشجویی را برای حفاظت از دانشجویان دختر در مسیرهای اطراف دانشگاه در اختیار دارد. افزایش حوادث مرتبط با اذیت و تعرض جنسی به زنان در مناطق مختلف انگلیس به ویژه منطقه ولز جنوبی و انعکاس پر تعداد این موارد در شبکه‌های اجتماعی، سبب شد تا مردمان این مناطق در مورد «احساس بی‌توجهی» پلیس به حفظ امنیت شهروندان انتقاد کنند. حوادث تعرض به زنان و دختران به قدری است که تعدادی نرم افزارهای اطلاع‌رسانی و شناسایی آزار جنسی، دوربین های خیابانی شناسایی مزاحمان راه اندازی شده است. برخی کافه‌های خصوصی و اماکن عمومی اطلاعیه های اینترنتی را برای پناه دادن به قربانیان جهت در امان ماندن از متعرضین جنسی صادر کرده اند.^{۱۲۲} فعالان حقوق بشر معتقدند که انگلیس نیازمند بازنگری در شکاف‌های قانونی در مورد برخورد با آزار جنسی عمومی و تصمیم‌گیری در مورد قانون جدیدی برای جرم‌انگاری آن است.

۶. نقض حقوق کودکان

حقوق کودکان بخش حائز اهمیتی از حقوق بشر است. حمایت از حقوق کودکان که کشورهای غربی از جمله انگلیس، یکی از داعیه داران آن می باشد با واقعیات جامعه آن کشور همخوانی ندارد. انگلیس در میان کشورهای اروپایی، بیشترین آمار تجاوز جنسی به کودکان را به خود اختصاص داده است. گفتنی است نبود مجازات مناسب پیرامون مسئله سوء استفاده از کودکان نیز باعث شده است که تعداد کودک آزارهای جنسی در انگلیس شدید افزایش یابد.

¹²⁰ <https://www.endviolenceagainstwomen.org.uk/yougov-poll-exposes-high-levels-sexual-harassment-in-schools/>

¹²¹ YouGov

¹²² <https://www.walesonline.co.uk/news/wales-news/cardiff-neighbourhood-plagued-men-terrorising-23424674>

سوء استفاده جنسی از کودکان

یکی از مهمترین مصادیق نقض حقوق کودکان در انگلیس، به سوء استفاده جنسی از کودکان مربوط می‌شود؛ به گونه ای که بسیاری از چهره‌های معروف و مشهور سیاسی و هنری انگلیس با پرونده های سوء استفاده جنسی از کودکان مرتبط بوده اند. حتی مراکز مهمی مثل کلیساها و مدارس نیز به سوء استفاده جنسی از کودکان متهم شده‌اند. بر اساس گزارش‌ها، در سال گذشته حدود ۱۹ هزار سوء استفاده جنسی علیه کودکان در انگلیس شناسایی شده است البته پیش بینی می شود آمار واقعی بیشتر از این تعداد باشد، چون بسیاری از این موارد به دلیل ترس، نگرانی و شرم گزارش نمی‌شوند.^{۱۲۳} در یک نمونه و بر اساس اظهارات شورای مرکزی پلیس انگلیس، تعداد مظنونین یک پرونده جنجالی در زمینه آزار و اذیت جنسی کودکان ۲۲۲۰ نفر بوده‌اند که ۳۲۰ نفر از آن‌ها مرتبط با افراد سرشناسی همچون جیمی ساویل، مجری سابق شبکه بی‌بی‌سی است.^{۱۲۴} بر اساس گزارش پیمایش جرم در انگلیس و ولز^{۱۲۵} از هر پنج بزرگسال ۱۸ تا ۷۴ ساله یک نفر حداقل یک نوع کودک آزاری، اعم از سوء استفاده عاطفی، بد رفتاری جنسی، خشونت خانگی را قبل از ۱۶ سالگی تجربه کرده است (۸,۵ میلیون نفر). علاوه بر این، در سال گذشته بیش از ۲۳ هزار جرم جنسی علیه کودکان در انگلیس ثبت شده که بیش از ۵۵۰۰ مورد آن کودکان زیر ۱۱ سال بوده است.^{۱۲۶}

آمارها نشان می‌دهد، در حال حاضر بیش از ۵۰ هزار کودک در انگلستان نیازمند حفاظت و حمایت در برابر سوء استفاده جنسی هستند. این در حالی است که از زمان اولین قرنطینه در انگلیس در مارس ۲۰۲۰، این کشور با افزایش ۳۶۰ درصدی در تصاویر مستهجن خود ساخته مواجهه بوده است. یک مرکز نظارت بر فعالیت کودکان در اینترنت دریافته است که تقریباً ۲۰ هزار کودک بین ۷ تا ۱۰ ساله که در شش ماه اول ۲۰۲۱ مورد آزار جنسی آنلاین قرار گرفته اند، مجبور یا اغوا شده اند تا از خودشان فیلمبرداری کنند. این رقم نزدیک به ۶۶ درصد (۸ هزار) مورد بیشتر از «تصاویر جنسی خود ساخته» از ۱۲ هزار مورد ثبت شده در مدت مشابه سال گذشته است. این دومین سال متوالی است که این مجموع اعداد شاهد افزایش نگران کننده هستند. موارد سوء استفاده جنسی خود ساخته در کودکان بین ۷ تا ۱۰ سال سریع ترین افزایش را داشته است، اما کودکان ۱۱ تا ۱۳ ساله شایع ترین قربانیان هستند. تعداد خیره کننده ۵۶ هزار تصویر مستهجن از این گروه سنی در شش ماهه نخست

¹²³<https://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/grooming-child-sex-abuse-exploitation-rotherhamrochdale-police-a9215261.html>

¹²⁴Ibid

¹²⁵Crime Survey for England and Wales (CSEW)

¹²⁶<https://www.statista.com/statistics/303514/child-cruelty-abuse-in-england-and-wales-uk-y-on-y/>

سال جاری به ثبت رسیده است. دختران جوان شایع ترین قربانیان سوء استفاده آنلاین نیز هستند، اما تعداد قربانیان پسر بین هفت تا ۱۳ سال ۱۳۷ درصد افزایش داشته است. همچنین پسران بیشتر از دختران در معرض سوء استفاده جنسی هستند.^{۱۲۷}

کودک مجرم

کمیته فرعی پیشگیری از شکنجه و سایر موارد ظالمانه، رفتار یا مجازات غیرانسانی یا تحقیرآمیز، در گزارش آخرین بازدید خود از انگلیس در سال ۲۰۱۹ با ابراز نگرانی متذکر شد که علیرغم توصیه های کمیته حقوق کودک، کمیته حقوق بشر و کمیته علیه شکنجه، کماکان سن مسئولیت کیفری در انگلیس، ولز و ایرلندشمالی ۱۰ سال و در اسکاتلند ۱۲ سال باقی مانده است.^{۱۲۸} شبکه بین‌المللی حقوق کودک^{۱۲۹} نیز نگرانی خود را در خصوص استخدام کودکان ۱۶ سال در نیروهای نظامی انگلیس ابراز کرد. این در حالی است که نابرابری های نژادی در سیستم عدالت کیفری، به ویژه در بازداشت کودکان و نوجوانان نیز نگران کننده است.^{۱۳۰}

اخیرا یک پایگاه اینترنتی فاش کرد که پلیس متروپولیتن در پی اجرای سیاست تفتیش بدنی کودکان مشکوک به حمل مواد مخدر نزدیک به ۷۰۰ کودک، برخی از آنها که ۱۰ ساله بودند را بین سال‌های ۲۰۱۸ تا ۲۰۲۰ به شکل عریان بازرسی کرده است. بر اساس ارقامی که دیم راشل^{۱۳۱} کمیسر امور کودکان انگلیس فاش کرد، در این بین پسران سیاه‌پوست به طور نامتناسبی مورد هدف افسران قرار گرفته‌اند. کمیسر همچنین گفت این وقایع آخرین مورد نیست و حاکی از یک «مشکل نظام‌مند» است. این گزارش سپس به آمارهای اسکاتلندیارد اشاره می‌کند و نشان می‌دهد حدود ۶۵۰ کودک ۱۰ تا ۱۷ ساله تحت تفتیش بدنی عریان به طور سرزده و آسیب‌زا توسط پلیس متروپولیتن در یک دوره دو ساله قرار گرفته‌اند. این گزارش با اشاره به نتیجه یک پژوهش^{۱۳۲} انجام شده در این خصوص، نژادپرستی را «یک عامل تأثیر گذار» توصیف می‌کند. بر اساس گزارشات دیگر، ۷۹۹ کودک بین ۱۰ تا ۱۷ سال بین سال‌های ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱، مورد تفتیش بدنی عریان قرار گرفته‌اند که به طور قابل توجهی بیشتر از داده‌های سال قبل است.

¹²⁷ <https://metro.co.uk/2022/08/09/disturbing-rise-in-children-filming-their-own-sexual-abuse-17155712>

¹²⁸ <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G21/121/42/PDF/G2112142.pdf?OpenElement>

¹²⁹ Child Rights International Network

¹³⁰ <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G22/476/47/PDF/G2247647.pdf?OpenElement>

¹³¹ Dame Rachel de Souza

¹³² City & Hackney Safeguarding Children Partnership (CHSCP)

داده‌های جدید نشان می‌دهد تعداد اینگونه بازرسی‌های بدنی بر روی کودکان هر سال افزایش می‌یابد، به طوری که ۱۸ درصد در سال ۲۰۱۸، ۳۶ درصد در سال ۲۰۱۹ و ۴۶ درصد در سال ۲۰۲۰ انجام شده است. از سوی دیگر با وجود الزام قانونی به حضور والدین یا بزرگسالان وابسته، تقریباً در ۲۳ درصد از موارد، بازرسی‌های بدنی کودکان بدون حضور این افراد انجام شده است.^{۱۳۳}

فقر در کودکان

از هر پنج نفر از جمعیت انگلیس، بیش از یک نفر یعنی ۱۴,۵ میلیون نفر (۲۲ درصد) در فقر هستند. این در حالی است که بر اساس تازه‌ترین تحلیل‌ها، پیش‌بینی می‌شود، یک میلیون نفر دیگر در زمستان امسال با فقر روبرو شوند.^{۱۳۴} از این تعداد ۸,۱ میلیون بزرگسال در سن کار، ۴,۳ میلیون کودک و ۲,۱ میلیون مستمری‌بگیر هستند. جدول زیر شمای کلی فقر در انگلستان را تا ابتدای سال ۲۰۲۲ به تفکیک گروه‌های موجود نشان می‌دهد.^{۱۳۵}

گروه	تعداد	درصد %
مردم فقیر	۱۴ ۵۰۰ ۰۰۰	۲۲
کودکان فقیر	۴ ۳۰۰ ۰۰۰	۳۱
بزرگسالان شاغل فقیر	۸ ۱۰۰ ۰۰۰	۲۰
مستمری‌بگیران فقیر	۲ ۱۰۰ ۰۰۰	۱۸
مستمری‌بگیران مجرد فقیر	۱ ۲۰۰ ۰۰۰	۲۶
مستمری‌بگیران زوج فقیر	۹۰۰ ۰۰۰	۱۳
بزرگسالان شاغل فقیر؛ بدون فرزند و مجرد	۲ ۹۰۰ ۰۰۰	۲۳
بزرگسالان شاغل فقیر؛ بدون فرزند و زوج	۱ ۷۰۰ ۰۰۰	۱۳
تک‌والدهای شاغل فقیر	۸۰۰ ۰۰۰	۴۵
والدین شاغل زوج فقیر	۲ ۶۰۰ ۰۰۰	۲۲
کودکان فقیر خانواده‌های تک‌والد	۱ ۵۰۰ ۰۰۰	۴۹
کودکان فقیر خانواده‌های با والدین زوج	۲ ۸۰۰ ۰۰۰	۲۵

کودکان انگلیسی در ۲۵ سال گذشته بالاترین نرخ فقر را داشته‌اند و این نرخ همچنان در حال افزایش است. براساس آخرین داده‌های آماری، از هر سه کودک در انگلیس، تقریباً یک کودک یعنی ۳۱ درصد در فقر

¹³³<https://metro.co.uk/2022/08/08/met-police-carried-out-650-traumatising-strip-searches-on-children-over-two-years-17143673/>

¹³⁴ <https://www.theguardian.com/society/2022/sep/07/uk-poverty-winter-energy-prices-analysis-shows>

¹³⁵<https://ifs.org.uk/publications/living-standards-poverty-and-inequality-uk-2022>

زندگی می‌کند؛ در این بین کودکان گروه‌های قومی، سیاه پوست و اقلیت بیشترین میزان فقر را تجربه کرده‌اند. این در حالی است که نزدیک به نیمی از فرزندان خانواده‌های تک والد در فقر زندگی می‌کنند و یک کودک از هر چهار کودک، در خانواده‌های زوجی زندگی می‌کنند. نرخ فقر کودکان در انگلیس از سال ۲۰۱۱ که به پایین‌ترین سطح خود یعنی ۲۷ درصد رسیده بود، همواره رو به افزایش بوده است.^{۱۳۶}

علاوه بر این، مشکلات ناشی از بحران اقتصادی همه‌گیری کرونا، آینده مالی خانواده‌ها را در انگلیس دچار ابهام کرده است؛ به عبارت دیگر کاهش بیشتر درآمدها و افزایش هزینه بچه دار شدن، باعث تشدید نا امنی غذایی در این کشور شده است. قبل از بحران، ۱۰ درصد از خانوارها با نا امنی غذایی روبرو بودند که بر کیفیت، مطلوبیت و تنوع رژیم غذایی آنها تأثیر می‌گذاشت یا مقدار و مصرف کلی غذا کاهش یا مختل می‌شد. خانواده‌های دارای چندین فرزند به طور معمول از امنیت غذایی کمتری برخوردارند و فقط ۲۹ درصد از خانوارها دارای امنیت غذایی هستند.

همه این‌ها در حالی است که اقدام دولت بریتانیا در قطع کمک‌های اعطایی دولت به خانواده‌های فقیر، باعث وخامت شرایط زندگی خانواده‌های کم درآمد شده است. در این راستا کارشناس سازمان ملل در زمینه فقر و حقوق بشر، در نامه‌ای به دولت، این اقدام را بر خلاف وجدان خوانده و اظهار داشت این تصمیم دولت زندگی میلیون‌ها نفر از مردم این کشور را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد. قطع این کمک‌های حمایتی حقوق اقتصادی و اجتماعی خانواده‌های کم‌درآمد از جمله حق برخورداری از غذا، مسکن و تامین اجتماعی را تحت تأثیر قرار داده است.^{۱۳۷}

نقض حقوق کودکان در ورای مرزها

انگلیس نه تنها در کشور خود متهم به نقض حقوق کودک است بلکه با مشارکت در جنایات ائتلاف سعودی در یمن تا به حال هزاران کودک یمنی را کشته است. انگلیس مدعی حقوق بشر چشم خود را نسبت به جنایات سعودی‌ها بسته و نه تنها این تجاوز را محکوم نمی‌کند بلکه در جهت تقویت ادامه این تجاوز کمک‌های تسلیحاتی و نظامی خود به عربستان را گسترش داده است.

¹³⁶Ibid

¹³⁷<https://www.hrw.org/news/2021/09/28/uk-government-should-keep-vital-lifeline-children>

۷. نقض حقوق مهاجران و پناهندگان

مهاجرت و پناهندگی یکی از مناقشه‌آمیزترین مسائل طی دوره‌های گذشته در کشورهای غربی از جمله انگلیس بوده است. از زمان خروج انگلیس از اتحادیه اروپا (برگزیت)، دولت وقت بوریس جانسون تلاش کرد تا رویه مستقلی را در امور مربوط به مهاجرت تعیین کند. طی سال‌های گذشته حملات نژادپرستانه علیه پناهجویان در انگلیس به دلیل گسترش گفتمان ضد مهاجرتی این کشور افزایش یافته است. این موضوع به شدت خطرناک بوده و به وخیم‌تر شدن اوضاع، برافروختن و افزایش خشونت و سوءاستفاده علیه گروه‌های آسیب پذیر منجر شده است. براساس آخرین آمارها، حجم حوادث به وقوع پیوسته در هتل‌ها و پایگاه‌های نظامی میزبان پناهجویان، از جمله تهدید به تجاوز، خشونت کلامی و فیزیکی، پرتاب مواد آتش‌زا به سمت این اماکن در دو سال اخیر افزایش یافته است.

افزایش محدودیت‌ها با قوانین جدید

دولت انگلیس در جهت بازنگری در سیستم پناهندگی خود، «طرح جدید مهاجرت»^{۱۳۸} را مطرح کرد؛ طرحی که اسکان پناهندگان را پیچیده و دشوار می‌کند. به دنبال اعلام این طرح کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد نسبت به برنامه‌های تبعیض آمیز دو مرحله‌ای پناهندگی در انگلیس ابراز نگرانی کرده و خواستار تجدید نظر در آن شد.^{۱۳۹} طبق اظهارات کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد اجرای این طرح، کنوانسیون ۱۹۵۱ و سیستم حفاظت بین‌المللی را نه تنها در انگلستان، بلکه در سطح جهانی تضعیف می‌کند. طرح جدید یک رویکرد تبعیض آمیز دو مرحله‌ای بین کسانی که از طریق راه‌های قانونی مانند روادید اسکان مجدد یا دیدار مجدد خانواده از یک سو و کسانی که به طور نامنظم وارد میشوند از سوی دیگر تمایز قائل می‌شود. در خصوص بخش دوم، دسترسی به پناهندگی و حمایت در انگلستان بی‌نهایت چالش برانگیز خواهد شد.^{۱۴۰} بر پایه این طرح، پناهجویانی که به طور غیرقانونی وارد انگلیس می‌شوند حتی اگر واجد شرایط دریافت پناهندگی تشخیص داده شوند، برخلاف رویه سابق تنها تحت حمایت موقت دولت انگلیس قرار می‌گیرند و اعطای حق اقامت دائمی به آن‌ها بسیار سخت‌گیرانه خواهد شد. مطابق طرح جدید، دولت این اختیار را خواهد داشت که پناهجویان را در طول دوره بررسی تقاضای پناهندگی آنها به خارج از کشور و به جزایر و قلمروهای خارجی انگلیس منتقل کند و حتی آن‌هایی را که به طور قانونی وارد کشور شده‌اند را در صورت رد درخواست پناهندگی فوراً اخراج کند.

¹³⁸ *New Plan for Immigration*

¹³⁹ <https://www.unhcr.org/uk/uk-immigration-and-asylum-plans-some-questions-answered-by-unhcr.html>

¹⁴⁰ <https://www.unhcr.org/uk/60950ed64/unhcr-observations-on-the-new-plan-for-immigration-uk>

با وجود انتقاد گسترده نهادهای فعال در زمینه دفاع از حقوق پناهجویان از طرح جدید دولت بریتانیا، مقامات انگلیس اعلام کرده اند که قوانین جدید دولت انگلیس با کنوانسیون پناهندگان، قوانین بین المللی و کنوانسیون اروپایی حقوق بشر انطباق کامل خواهد داشت.^{۱۴۱}

علاوه بر این، دولت انگلیس در طرحی خطرناک و غیرقانونی، قایق های مهاجران و پناهجویان را از کانال آبی مانس برمی گرداند که این اقدام باعث به خطر افتادن جان افرادی که پیشاپیش در شرایط پرخطر قرار دارند می شود. در این بین وزیر کشور انگلیس نیز اختیارات زیادی به مرزبانان این کشور جهت بازگرداندن قایق های پناهجویان به سوی آب های فرانسه، به منظور ممانعت از ورود آنها به خاک انگلیس داده است.^{۱۴۲} براساس آمارهای رسمی، در سال های اخیر تعداد افرادی که از فرانسه با قایق های کوچک خود را به انگلیس می رسانند به طور پیوسته افزایش یافته است. در سال ۲۰۱۸ حدود ۳۰۰ مهاجر از طریق قایق وارد انگلیس شدند. این تعداد در سال ۲۰۱۹ با شش برابر افزایش به ۱۸۴۳ و پس از آن در سال ۲۰۲۰ به ۸۴۶۶ مورد رسیده. این آمار همچنان افزایش پیدا کرد به طوری که در سال گذشته ۲۸۵۲۶ مهاجر از این طریق وارد خاک انگلیس شد. در سال ۲۰۲۲ تاکنون حداقل ۲۵ هزار مهاجر از کانال مانس به کنت در جنوب شرقی انگلستان وارد شده اند. در این میان در ماه آگوست رکورد ۱۲۹۵ مورد عبور هم ثبت شد که بالاترین میزان کل روزانه است.^{۱۴۳}

در آوریل ۲۰۲۲، پرتی پاتل^{۱۴۴} وزیر کشور وقت انگلیس از برنامه های دولت انگلیس برای اعزام مهاجران به رواندا برای جلوگیری از عبور مردم از کانال مانس پرده برداشت. براساس توافقنامه دولت انگلیس با رواندا، انگلیس افرادی را که به طرق «غیرقانونی» به این کشور آمده و طبق قوانین جدید مهاجرت، «غیرقابل قبول» تلقی می شوند را به این کشور آفریقایی گسیل خواهد کرد. با این حال، اولین پرواز گروه های اخراجی از مهاجران، که قرار بود در ماه ژوئن انجام شود، به دلیل مخالفت چند نهاد غیردولتی و ایجاد چالش های حقوقی برای دولت انگلیس موقتا متوقف شد. با این حال ریشی سوناک نخست وزیر فعلی و هندی تبار انگلیس و لیز تراس، نخست وزیر قبلی این کشور گفته بودند که در صورت تصدی پست نخست وزیری از حزب محافظه کار سیاست اعزام مهاجران به رواندا را ادامه خواهند داد.^{۱۴۵}

¹⁴¹ <https://per.euronews.com/2021/03/24/uk-new-asylum-system-harder-for-illegal-migrants>

¹⁴² <https://www.hrw.org/news/2021/09/10/uks-unlawful-cruelty-english-channel>

¹⁴³ <https://www.bbc.com/news/uk-england-kent-62705913>

¹⁴⁴ Priti Patel

¹⁴⁵ <https://www.bbc.com/news/uk-england-kent-62705913>

خطر استثمار و قاچاق پناهجویان

گزارش صلیب سرخ انگلیس و کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل^{۱۴۶}، نشان می دهد افرادی که به دنبال پناهندگی در انگلیس هستند، در معرض خطر استثمار قرار دارند و یا در خیلی از موارد استثمار قرار گرفته‌اند. صلیب سرخ انگلیس در آگوست ۲۰۲۲ در گزارشی نوشت: «وقتی مردم مجبور به فرار می‌شوند و به کشورهای دیگر پناه می‌برند، شبکه‌های حمایتی جامعه خود را از دست می‌دهند و از نظر اجتماعی و فرهنگی منزوی می‌شوند. آنها دیگر نمی‌توانند به منابع اولیه و فرصت‌های کاری و راه‌های حمایت از خود و خانواده خود دسترسی داشته باشند. مهاجران و پناهجویان بسته به جایی که آنها به دنبال امنیت هستند، ممکن است وضعیت مهاجرت مطمئن و ایمنی را نداشته باشند. این عوامل، افرادی را که به دنبال پناهندگی هستند در معرض خطر جدی استثمار و قاچاق انسان قرار می‌دهند». این گزارش افزود: «خطرات استثمار و قاچاق انسان در وضعیت پناهندگی با پناهجویی در عزیمت و سفرهای غیرقانونی افزایش می‌یابد. این وضعیت همچنین می‌تواند برای افراد ضعیف و بدون حمایت یک وضعیت خطرناک و مضر پس از ورود به انگلیس باشد.^{۱۴۷}

عدم حمایت از زنان مهاجر قربانی خشونت

انگلیس مدت‌هاست که خود را به عنوان یک قهرمان مبارزه با خشونت علیه زنان و دختران در سطح بین‌المللی معرفی کرده است، اما با شواهد فزاینده‌ای مبنی بر اقدامات پیشگیرانه، پاسخ‌دهی و پاسخگویی ناکافی در داخل و عدم اولویت‌بندی مبارزه با آن، به ویژه در خصوص مهاجران زن، مواجه شده است. کنوانسیون استانبول^{۱۴۸} در حالی در انگلیس از اول نوامبر ۲۰۲۲ اجرایی خواهد شد که در ماه جولای، دولت این کشور سند تصویب این کنوانسیون را با حق شرط در خصوص دو ماده ۴۴ و ۵۹ آن که به دنبال مستثنی کردن دولت انگلیس از تعهدات قانونی طبق این مواد است، به شورای اروپا تحویل داد. ماده ۴۴ مربوط به تعقیب اتباع انگلیس به دلیل جنایاتی است که در خارج از قلمرو انگلیس مرتکب شده‌اند. ماده ۵۹ کشورها را وادار می‌کند تا اقداماتی را برای حمایت از آن دسته از مهاجران قربانی خشونت اتخاذ کنند که وضعیت اقامت آنها وابسته به همسر یا شریک زندگی آنان است که سوء استفاده می‌کند یا مورد سوء استفاده واقع می‌شود. این اقدامات شامل ارائه مجوزهای

¹⁴⁶ *At Risk: Exploitation And The Uk Asylum System*

¹⁴⁷ <https://www.redcross.org.uk/about-us/what-we-do/we-speak-up-for-change/at-risk-exploitation-andthe-uk-asylum-system> - Also see <https://www.newschainonline.com/news/migrant-crossings-resume-as-report-wars-asylum-seekers-at-risk-of-exploitation-284527>

¹⁴⁸ *Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence Against Women and Domestic Violence, better known as the Istanbul Convention*

اقامت مستقل و تعلیق مراحل اخراج به منظور ارائه درخواست مجوز اقامت مستقل است. به گفته فعالان حقوق بشری، دولت انگلیس با کنار گذاشتن زنان مهاجر از حمایت‌های کلیدی، عملاً خشونت علیه زنان را تعمیق بخشیده و سبب ادامه موانع دیرینه‌ای را برای زنان مهاجر که وضعیت اقامت آنها به سوء استفاده‌کنندگان آنها بستگی دارد، تداوم می‌بخشد؛ زیرا در صورت درخواست کمک در قبال خشونت خانگی، ممکن است از اخراج از انگلیس بترسند. در واقع با این حق شرط زنان مهاجر باید بین فرار از سوء استفاده و احتمالاً اخراج، یکی را انتخاب کند.^{۱۴۹} به گفته دیده بان حقوق بشر^{۱۵۰} حق شرط دولت انگلیس در مورد ماده ۵۹ این کنوانسیون باعث می‌شود که زنان مهاجر که به سوء استفاده‌کنندگان خود وابسته هستند، بدون دسترسی مطمئن به حمایت حیاتی و راهی برای فرار از خشونت باقی‌مانده و سلامت و زندگی آنها را در معرض خطر مداوم قرار دهد. در عین حال طرح حمایت از قربانیان مهاجر^{۱۵۱}، که در ماه مارس ۲۰۲۲ به پایان رسید، انتقادات زیادی را در میان سازمان‌های کلیدی حامی مهاجران برانگیخت. این سازمان‌ها، از این طرح به عنوان یک طرح «کاملاً ناکافی» نام بردند که هم از نظر دامنه و هم از نظر ماهیت در زمینه برآوردن نیازهای زنان مهاجر قربانی خشونت موفق نبوده است.^{۱۵۲}

شواهد قابل توجهی در حال حاضر وجود دارد که نشان می‌دهد زنان مهاجر قربانی خشونت با وضعیت نامطمئن اقامتی در انگلیس نیاز به حمایت‌های فوری دارند. در تحقیقی که توسط سرویس حقوق زنان آمریکای لاتین^{۱۵۳} انجام شد، ۶۲ درصد از زنان مهاجر در لندن که مورد بررسی قرار گرفتند، گفتند که سوء استفاده‌کنندگان آنها تهدید کرده‌اند که در صورت گزارش تخلف به مقامات، اخراج خواهند شد.^{۱۵۴} ساوتال بلک سیسترز^{۱۵۵}، که طرح حمایت از قربانیان مهاجر را اجرا می‌کرد، گزارش داده است که بیش از ۶۰ درصد از زنانی که به دنبال کمک آنها هستند، وضعیت مهاجرتی ناامن دارند.^{۱۵۶}

¹⁴⁹ <https://www.hrw.org/news/2022/07/22/uk-tackling-violence-against-some-women-not-all>

¹⁵⁰ Human Rights Watch

¹⁵¹ The Support for Migrant Victims scheme

¹⁵² <https://southallblacksisters.org.uk/news/sbs-reasserts-demand-for-protection-for-migrant-women-in-the-domestic-abuse-bill/>

¹⁵³ Latin American Women's Rights Service

¹⁵⁴ <https://stepupmigrantwomenuk.files.wordpress.com/2019/05/the-right-to-be-believed-full-version-updated.pdf>

¹⁵⁵ Southall Black Sisters

¹⁵⁶ <https://southallblacksisters.org.uk/wp-content/uploads/2021/01/DA-Bill-Briefing-Paper-2.pdf>

نقض حقوق مهاجران و پناهندگان در دوره کرونا

تدابیر و اقدامات صورت گرفته علیه مهاجران در انگلیس نیز باعث انتقادهای زیادی علیه دولت شد. در طول همه‌گیری بیماری کرونا، دولت از یک سو نتوانست سیاست‌ها و شیوه‌های مهاجرت را به اندازه کافی برای حفظ سلامت عمومی تغییر دهد و با وجود افزایش خطر ابتلا به کرونا در زمان بازداشت و موانعی که بر سر راه خروج از کشور وجود داشت افراد به منظور اخراج از انگلستان همچنان در بازداشت مهاجرت به سر می‌برند. از سوی دیگر محرومیت‌های قانونی یا محدودیت در دسترسی به اشتغال، رفاه، اسکان و مراقبت‌های بهداشتی برای افرادی که تحت کنترل مهاجرت بودند، توانایی آنها را در محافظت از خود در برابر ویروس و حفظ سطح استاندارد زندگی تضعیف می‌کرد. علاوه بر این، دولت در مقابل درخواست‌های گسترده برای تعلیق سیاست «عدم توسل به بودجه عمومی»، که دسترسی به مزایای بسیاری از مهاجران را در طول همه‌گیری محدود می‌کند، مقاومت می‌کرد.^{۱۵۷}

شرایط ناعادلانه پناهجویان در بازداشتگاه‌ها

براساس برخی از برآوردها، وزارت کشور انگلیس سالانه ۳۰ هزار پناهجو را با وجود حل شدن وضعیت مهاجرت آنها، با توجیهات مبهم در بازداشتگاه‌های این کشور نگه می‌دارد، به طوری که بسیاری از آنها برای ماه‌ها و حتی سالها در این وضعیت به سر می‌برند. طبق گزارش‌ها تلاش برای خودکشی از سوی افراد حاضر در این بازداشتگاه‌ها از جمله مواردی است که به دلیل از دست دادن امید برای کسب پناهندگی و فشارهای روانی ناشی از دوران طولانی مدت بازداشت، رخ می‌دهد.

لازم به ذکر است انگلیس تنها کشور عضو اتحادیه اروپا است که محدودیت زمانی خاصی برای بازداشت افرادی که جویای پناهندگی هستند، در نظر نگرفته است و نمایندگان پارلمان انگلیس ضمن توصیه به محدود کردن این مدت بازداشت به ۲۸ روز، بر این مساله تاکید دارند که عدم رعایت محدودیت زمانی، ضمن افزایش هزینه‌ها برای مالیات دهندگان انگلیسی، موجب بروز خطرات جدی برای افراد متقاضی پناهندگی می‌شود.^{۱۵۸}

سایر اقلیت‌های مهاجر

گروه‌های ذینفع در آخرین گزارش خود به کمیسر عالی حقوق بشر در خصوص یو پی آر انگلیس گفتند هیچ پیشرفتی در استراتژی رسیدگی به جوامع اقلیت روما (کولی‌های روما) و کمبود اقامتگاه‌های فرهنگی مناسب

¹⁵⁷ <https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/united-kingdom/report-united-kingdom/>

¹⁵⁸ <https://www.independent.co.uk/news/business/analysis-and-features/immigration-migration-advisory-committee-productivity-skill-gdp-brexite-a8542841.html>

برای این افراد مشاهده نکردند. براساس این گزارش، این گروه‌های اقلیت همزمان با تجربه آزار و اذیت زبانی و فیزیکی، با موانع زیادی در دسترسی به مراقبت‌های بهداشتی و آموزش نیز روبرو هستند.^{۱۵۹}

۸. فروش تسلیحات و تهدید حقوق بشر

انگلیس ششمین صادر کننده بزرگ سلاح در جهان در سالهای ۲۰۱۶-۲۰۲۰ بوده است که ۳,۳ درصد از کل صادرات سلاح را به خود اختصاص داده است. بریتانیا بین سالهای ۲۰۱۶-۲۰۲۰ به ۳۹ کشور جهان سلاح صادر کرده است.^{۱۶۰} در این میان خاورمیانه همچنان بازار عمده صادرات دفاعی انگلیس بوده به طوری که عربستان سعودی بزرگترین خریدار تسلیحات این کشور است. بر اساس آخرین گزارش سالانه موسسه بین‌المللی تحقیقات صلح استکهلم^{۱۶۱}، آمریکا ۷۹ درصد از صادرات تسلیحات عربستان سعودی را در سال‌های ۲۰۱۶ تا ۲۰۲۰ و پس از آن بریتانیا با ۹,۳ درصد را به خود اختصاص داده است.

در عین حال عفو بین‌الملل در گزارشی اذعان کرد «کشورهایی که هنوز به ائتلاف تحت رهبری عربستان سعودی تسلیحات می‌دهند، به عنوان شریک جنایات جنگی در یمن در تاریخ ثبت می‌شوند. شواهد گسترده‌ای وجود دارد که نشان می‌دهد حملات غیرمسئولانه تسلیحات به ائتلاف تحت رهبری عربستان سعودی منجر به آسیب عظیمی به غیرنظامیان یمنی شده است».^{۱۶۲} گروه کارشناسان منطقه ای و بین‌المللی سازمان ملل متحد نیز معتقدند در این حملات همچنان به حقوق بین‌الملل و جان، حیثیت و حقوق مردم یمن توجهی می‌شود.^{۱۶۳} در یک مورد، دادگاه عالی انگلیس در ژوئن ۲۰۱۹ در پی شکایت پویش مقابله با تجارت اسلحه^{۱۶۴} از دولت انگلیس، با صدور حکمی خواستار توقف و بازنگری مجوزهای فروش سلاح به عربستان شد.^{۱۶۵} به دنبال آن دادگاه اعلام کرد که فرایند تصمیم‌گیری دولت برای فروش سلاح به عربستان اشتباه بوده است. درست یک سال بعد دولت انگلیس با بیان این ادعا که خطری متوجه فروش تسلیحات نظامی به عربستان نیست و احتمال استفاده از آن در موارد نقض جدی حقوق بشر وجود ندارد، فروش تسلیحات به عربستان را از سر گرفت. کنش‌گران و فعالان

¹⁵⁹ <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G22/476/47/PDF/G2247647.pdf?OpenElement>

¹⁶⁰ https://www.sipri.org/sites/default/files/2021-11/uk_20.pdf

¹⁶¹ SIPRI: Stockholm International Peace Research Institute

¹⁶² <https://www.amnesty.org/en/latest/press-release/2018/09/spaingovernment-must-stop-authorising-armsexports-to-saudi-arabia-or-risk-complicity-in-war-crime/>

¹⁶³ <https://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/GEE-Yemen/2020-09-09-report.pdf>

¹⁶⁴ Campaign Against Arms Trade

¹⁶⁵ <https://caat.org.uk/homepage/stop-arming-saudi-arabia/caats-legal-challenge/>

حقوق بشری معتقدند که انگلیس در این مدت، مجوز فروش بالغ بر ۱,۴ میلیارد پوند تسلیحات به عربستان را صادر کرده است.^{۱۶۶} طبق گزارش کارزار مقابله با تجارت تسلیحاتی بخش اعظم فروش سلاح از سوی انگلیس به ریاض بر اساس نظام مبهم مجوزهای آزاد که در آن ارزش واقعی قراردادها نامشخص است صورت گرفته است. خانه آزادی^{۱۶۷} که یک گروه حقوق بشری است اعلام کرده که ۳۹ کشور از میان ۵۳ کشوری که توسط این نهاد به دلیل نقض حقوق بشر مورد انتقاد قرار گرفته اند، وارد کننده سلاح از انگلیس بوده اند. این نهاد حقوق بشری ارزش صادرات سلاح توسط انگلیس به این کشورها را طی دوره ۲۰۱۱ تا ۲۰۲۰ حدود ۱۶,۸ میلیارد پوند (۱۹,۵۳ میلیارد یورو) برآورده کرده است. گزارشات رسمی دولت انگلیس نیز ۹ کشور از جمله مصر، بحرین، قطر، عربستان سعودی، تایلند و ترکیه را به عنوان بازار اصلی تسلیحات نظامی این کشور معرفی کرده که به اعتقاد نهادهای حامی حقوق بشر به نقض سیستماتیک آزادی های مدنی شهروندان خود اقدام می کنند. دولت انگلیس پیش تر اعتراف کرده بود که نیروهای ائتلاف به رهبری عربستان سعودی در جنگ یمن از سلاح های ساخته شده توسط شرکت های این کشور استفاده می کنند و بیش از نیمی از هواپیماهای جنگی مورد استفاده عربستان ساخت این کشور است. علاوه بر این، شواهد و گزارش های منتشره نشان می دهد نیروهای نظامی بریتانیا در فرودگاه الغیضه در استان شرقی المهره به ارائه حمایت های لجستیکی و آموزش نیروهای سعودی و یا شبه نظامیان برخوردار از حمایت سعودی ها می پردازد. گفته می شود تعداد این نیروها بین ۲۰ تا ۳۰ نفر بوده که ۱۰ تن از آن ها دائمی می باشند.^{۱۶۸}

۹. ترویج و پشتیبانی دولتی از تروریسم

امروزه ترور به ابزار فشاری در دست کشورهای سلطه جو که مخالف با سیاست های کشورهای مستقل هستند، تبدیل شده است و هرگاه نتوانند با راهکارهایی چون تعامل و جنگ به هدف های خود برسند به شکل غیرمستقیم و ناعادلانه یعنی ترور برای دستیابی به اهداف سلطه جویانه خود دست می زنند. جمهوری اسلامی ایران، از جمله کشورهایی است که متحمل خسارات فراوانی از پدیده تروریسم شده است و بدین شکل بسیاری از نیروهای کارآمد و طراحان فکری خود را از دست داده است، که یکی از فجیع ترین نمونه های اخیر آن، ترور سردار حاج قاسم سلیمانی به وسیله یک پهپاد و به دستور رئیس جمهوری وقت آمریکا (دونالد ترامپ) می باشد.

¹⁶⁶ <https://www.theguardian.com/world/2021/feb/09/uk-authorized-14bn-of-arms-sales-to-saudi-arabia-after-exports-resumed>

¹⁶⁷ Freedom House

¹⁶⁸ <https://www.middleeastmonitor.com/20210708-report-british-army-secretly-operating-in-yemen/>

با گذشت زمان ابعاد و جزئیات جدیدی از نقش و مشارکت کشورها در عملیات ترور ناجوانمردانه سردار سلیمانی آشکار می شود که یکی از این کشورها انگلیس است. بر اساس گزارش منتشره در میدل ایست آی، گروه‌های حقوق بشری خواستار پاسخ دولت بریتانیا در خصوص مشارکت پایگاه‌های اطلاعاتی این کشور در منطقه یوکرشایر در مجموعه ای از ترورهای انجام شده در سال های اخیر شده است که این موضوع خود نگرانی‌هایی را در زمینه مشارکت بریتانیا در حملات ایالات متحده آمریکا بویژه ترور سردار سلیمانی در سال ۲۰۲۰ برانگیخته است.^{۱۶۹}

براساس این گزارش، پایگاه منویث هیل، پایگاه اطلاعاتی انگلیس در یوکرشایر به ارائه خدمات حمایتی ارتباطاتی و اطلاعاتی به دولت‌های بریتانیا و ایالات متحده می‌پردازد و بیان می‌کند اگرچه در ظاهر یکی از پایگاه‌های نیروی هوایی سلطنتی است، اما بزرگترین پایگاه شناخته شده خارجی آژانس امنیت ملی ایالات متحده نیز به شمار می‌آید که دارای ۶۰۰ تن از کارکنان آمریکایی و ۵۰۰ تن از کارکنان غیرنظامی انگلیسی می‌باشد. در این گزارش همچنین به طرح این پرسش مبنی بر مشارکت کارکنان انگلیسی مستقر در این پایگاه در حملات پهلپادی آمریکا در مناطق جنگی که بریتانیا هیچ‌گونه مجوزی برای انجام عملیات در آن‌ها نداشته از جمله یمن، پاکستان و سومالی پرداخته شده است.^{۱۷۰} بر اساس برخی گزارش‌ها، برنامه‌های اطلاعاتی منویث هیل در عملیات انجام شده در یمن به‌عنوان بخشی از کارزار بمباران‌های پهلپادی مرگبار و کشته شدن ده‌ها تن از غیرنظامیان در کشوری که نه بریتانیا و نه ایالات متحده به آن اعلام جنگ نکرده بودند، نقش کلیدی داشته است.

این گزارش در ادامه، درحالی به اقدام ایالات متحده در خصوص توجیه مشروعیت حملات پهلپادی خود در یمن بر اساس قانون مجوز به کارگیری نیروی نظامی در سال ۲۰۰۱ میلادی پس از حملات یازده سپتامبر اشاره می‌کند که چنین قانونی در انگلیس وجود ندارد. این گزارش به مطرح شدن نام این پایگاه با تجهیزات راداری گسترده و معروف در رسانه‌ها اشاره کرده و گفته که آشکار است منویث هیل بخشی از شبکه شنودی با قابلیت جاسوسی از صدها میلیون پست الکترونیکی و تماس تلفنی و همچنین مکان‌یابی تلفن‌های خاص به شمار می‌آمده است. بر اساس گزارش، اطلاعات گردآوری شده در این پایگاه انگلیسی در یوکرشایر، در عملیاتی که منجر به رهگیری هدف‌های طالبان در افغانستان در سال ۲۰۱۱ میلادی و مرگ حدود ۳۰ تن از شهروندان این کشور شد، مورد استفاده قرار گرفته است.^{۱۷۱}

¹⁶⁹ <https://www.middleeasteye.net/news/uk-base-linked-us-drone-strike-iranian-general-qassem-soleimani-report>

¹⁷⁰ Ibid

¹⁷¹ Ibid

به گزارش روزنامه انگلیسی گاردین، بارنبی پیس^{۱۷۲} یک روزنامه نگار محقق در گزارشی بیان می کند که نیروهای آمریکا و انگلیس در پایگاه منویت هیل به دور از انتظار و پاسخگویی فعالیت می کنند و احتمالاً این پایگاه در ترور سردار سلیمانی در ژانویه ۲۰۲۰ نقش داشته است. وی استدلال می کند این حد از پنهان کاری باعث پیش آمدن سوالاتی جدی میشود. به گفته وی «دست داشتن انگلیس و منویت هیل در تروری که در بر دارنده خطر شعله افروزی یک جنگ بود، تا حد زیادی نگران کننده است. شکست دولت انگلیس در اطمینان دادن اینکه این پایگاه هیچ نقشی در این ترور نداشته است، سوالات بزرگی را درباره پاسخگویی پیرامون اقدامات این پایگاه ایجاد می کند». در راستای این موضوع، یک مقام وزارت دفاع انگلیس گفته است «پایگاه منویت هیل بخشی از شبکه ارتباطات دفاعی آمریکا است و فعالیت‌های ارتباطی متعددی را پشتیبانی می کند. به دلایل امنیتی و سیاستی که در این زمینه وجود دارد، نه وزارت دفاع انگلیس و نه وزارت دفاع آمریکا به طور علنی درباره جزئیات عملیاتی نظامی یا ارتباطات محرمانه حرفی نمی‌زنند».^{۱۷۳}

ترویج تروریسم و آشوب در سایر کشورها از طریق تغذیه رسانه‌ای

دولت انگلیس در ادامه تلاش‌های ضد بشری خود، با تسهیل امکانات و نشان دادن چراغ سبز به برخی شبکه‌های معاند جمهوری اسلامی ایران، آشکارا از تجزیه‌طلبی، آشوب و جنگ داخلی در کشورهای دیگر به ویژه ایران حمایت می‌کند.

عملکرد رسانه‌هایی نظیر بی‌بی‌سی فارسی وابسته به دولت انگلیس و شبکه‌های ایران اینترنشنال (وابسته به دولت سعودی) و شبکه من و تو (وابسته به جریان بهائیت) که در این کشور مستقر و تحت قوانین انگلیس به فعالیت مالی و رسانه‌ای مشغول‌اند، نشان می‌دهد این رسانه‌ها در فاصله ۲۰ روز از ناآرامی‌ها و اغتشاشات مرتبط با فوت مهسا امینی، یعنی از ۲۵ شهریور تا ۱۵ مهر ۱۴۰۱ مجموعاً ۱۷۳۱۲ دروغ را درباره حوادث اخیر ایران منتشر کرده‌اند.

اقدامات این شبکه‌ها به وضوح در تضاد کامل با قوانین رسانه‌ای آفکام^{۱۷۴} (سازمان تنظیم کننده مقررات رسانه‌ای بریتانیا) به عنوان نهاد ناظر بر رسانه‌های بریتانیا بوده که محتوایی که مستقیم و یا غیرمستقیم

¹⁷² Barnaby Pace

¹⁷³ https://www.theguardian.com/uk-news/2021/oct/02/raf-intelligence-base-linked-to-us-drone-strike-on-iranian-general-qassem-soleimani?CMP=Share_iOSApp_Other

¹⁷⁴ OFCOM

منجر به کنش مجرمانه و یا بی‌نظمی منجر شود و همچنین اشکالی از خبر که باعث تشویق و یا تبلیغ به حضور در فعالیت‌های تروریستی و یا اقسام دیگر اعمال مجرمانه و هنجارشکن شود را ممنوع کرده است.^{۱۷۵}

سکوت آفکام در قبال این ترویج خشونت آشکار و حمایت از تجزیه‌طلبی و دروغ پراکنی رسانه‌های فارسی زبان مستقر در لندن در حالی است که این سازمان در سال ۲۰۰۹ شبکه پرس‌تی‌وی و حتی یکی از مجریان آن را به دلیل «نقض بی‌طرفی» درباره جنگ غزه متهم و مدتی بعد هم مجوز آن را لغو کرد.^{۱۷۶}

سخن پایانی

در جهان امروز کشورهای غربی از جمله انگلیس بسیاری از اقدامات غیرقانونی، خارج از عرف و قواعدی که انجام می‌دهند را در لوای ژست دفاع از حقوق بشر پنهان می‌کنند. سوابق و عملکرد انگلیس در قبال مسائل حقوق بشری همواره مبین استاندارد دوگانه و اقدامات گزینشی و تنزل حقوق بشر به ابزاری برای اهداف سیاسی بوده است. این در حالی است که واقعیات موجود انگلیس بیانگر وضعیت اسفناک حقوق بشر در این کشور است. با نگاهی اجمالی به وضعیت نقض حقوق بشر در انگلیس، به خوبی مشخص می‌شود که سیاست اعلامی و اعمالی این کشور در حوزه بشر بر پایه منافع و استراتژی‌های سیاسی ناصواب آن کشور تعریف می‌شود. تاریخ نشان داده است که قدرت‌های غربی از جمله انگلیس با نقض حقوق بشر در داخل و خارج آرامش را از جامعه بشری سلب کرده است. کشورهای که همواره تلاش دارند با توسل به حقوق بشر از کشورهای دیگر بخواهند به توصیه‌های آنها عمل کنند اما واقعیت این است که بخش عمده‌ای از این ایده‌ها تهی است و آنچه واقعیت است پیشبرد و پیگیری منافع مادی و سیطره و نفوذ آن‌ها در سراسر جهان است.

¹⁷⁵ <https://www.ofcom.org.uk/tv-radio-and-on-demand/broadcast-codes/broadcast-code>

¹⁷⁶ <https://www.theguardian.com/media/2012/jan/20/iran-press-tv-loses-uk-licence>